

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 sierpnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Marek Podwójniak
Sędziowie	-	SO Jacek Wojdyn (sprawozdawca)
	-	SR del. Adam Ślipek
Protokolant	-	sekr. sąd. Magdalena Majewska, st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratorów Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Jolanty Szkilnik i Piotra Matusiaka,

po rozpoznaniu 29 czerwca i 10 sierpnia 2016 r. sprawy:

1. **J. T. (1)** oskarżonej o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k., art. 231 § 2 k.k., art. 273 k.k. i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.
2. **J. W. (1)** oskarżonego o czyny z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 2 k.k.
w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i inne
3. **A. K. (1)** oskarżonej o czyny z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.. i inne
4. **M. W. (1)** oskarżonej o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 231 § 2 k.k., art. 273 k.k. i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k.
5. **W. D.** oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.
6. **G. J.** oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.
7. **M. K. (1)** oskarżonego o czyn z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
8. **J. B. (1)** oskarżonej o czyn z art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r., Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.
9. **K. T.** oskarżonego o czyn z art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r., Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

10. **J. K. (1)** oskarżonego o czyn z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

11. **B. B. (1)** oskarżonej o czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez Prokuratora Okręgowego w Sieradzu, obrońców oskarżonych J. T. (1), W. D., K. T., B. B. (1), J. K. (1), M. W. (1), G. J. oraz oskarżonego M. K. (1), od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z 10 grudnia 2015 r. w sprawie II K 163/13,

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt 2 k.p.k., art. 435 k.p.k. i w zw. z art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 634 k.p.k. oraz art. 636 § 1 k.p.k.

1. zmienia zaskarżony wyrok:

a) w punkcie 1 (pierwszym) w ten sposób, że oskarżoną **J. T. (1)**

w miejsce zarzucanego jej w punkcie I czynu uznaje za winną tego, że w okresie od kwietnia 2008 r. do 17 czerwca 2010 r. w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku urzędniczym w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z., przekroczyła swoje uprawnienia nie dopełniając ciężącego na niej na mocy art. 30 ust 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458) oraz art. 18 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r., o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U.

z 2001 r., Nr 142, poz.1593 z późn. zm.), obowiązku powstrzymania się od wykonywania zajęć związanych z zajęciami, które wykonywała w ramach obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność w ten sposób, że podejmowała odpłatnie na rzecz inwestorów: T. R., J. L. (1), K. i M. J. (1), B. i P. R., P. T., M. S. (1), U. S., M. i M. T., Ł. P., M. M. (3), K. i G. J., D. i D. Ż., B. D. i J. D.,

gg) M. G. (1), D. G. i L. K. działania polegające na ingerowaniu w proces gromadzenia dokumentów wymaganych w toku prowadzonych z ich udziałem, w tym urzędzie postępowań administracyjnych o wydanie pozwolenia na budowę, poprzez przygotowanie na ich zlecenie projektów budowlanych, czym działała na szkodę interesu publicznego, wbrew zasadzie bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny wyrażonej w art. 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych, w konsekwencji redukuje kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonej przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za podstawę wymiaru orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 231 § 2 k.k. oraz obniża wysokość wymierzonej oskarżonej kary grzywny do 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

b) w punkcie 3 (trzecim) w ten sposób, że oskarżonego **J. W. (1)**

w miejsce zarzucanego mu w punkcie II czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od lipca 2003 r. do 6 lipca 2010 r. w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc funkcjonariuszem publicznym zajmującym stanowisko naczelnika Wydziału (...) i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z.,

—

- przekroczył swoje uprawnienia nie dopełniając ciężącego na nim na mocy art. 30 ust 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223, poz. 1458) oraz art. 18 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r., o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz.1593 z późn. zm.), obowiązku powstrzymania się od wykonywania zajęć związanych z zajęciami, które wykonywał w ramach obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność w ten sposób, że podejmował odpłatnie na rzecz inwestorów: Ż. W., R. R. (1), W. K. (1), J. M., M. i J. P. (1), H. B., (...) Sp. z o.o., Gminy Z., R. Ś., E. L., (...) sp. z o.o. działania polegające na ingerowaniu

w proces gromadzenia dokumentów wymaganych w toku prowadzonych z ich udziałem, w tym urzędzie postępowań administracyjnych o wydanie pozwolenia na budowę, przez przygotowanie na ich zlecenie projektów budowlanych;

- nie dopełnił ciążącego na nim na mocy art. 35 ust 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz.U. z 2010 r. Nr 243 poz. 1623 z późn. zm.) obowiązku weryfikacji dokumentacji projektowej, w ten sposób, że pomimo braku stwierdzenia ich zgodności z przepisami prawa budowlanego oraz planem zagospodarowania przestrzennego lub decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu, wydał decyzje o pozwoleniu na budowę nr 633/09 z 15.12.2009 r. oraz decyzja zmieniającą 201/10 z 05.05.2010 r., decyzję o pozwoleniu na budowę nr 149/07 z 16.04.2007 r., decyzję o pozwoleniu na budowę nr 266/09 z 16.06.2009r, decyzję o pozwoleniu na budowę nr 158/10 z 08.04.2010 r.;
- nie dopełnił ciążących na nim obowiązków służbowych wynikających z § 9 ust 3 i § 17 pkt 1 i 20 Regulaminu Organizacyjnego Starostwa Powiatowego w Z. z dnia 26 marca 2010 r. oraz poprzednio obowiązujących Regulaminów z 26 stycznia 2007 r. i 29 sierpnia 2008 r. w ten sposób, że mając świadomość, iż zatrudnione w kierowanym przez niego wydziale pracownice B. F. i J. T. (1) wykonywały, w tym także w godzinach pracy, wbrew zakazowi wynikającemu z art. 30 ust 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2008r Nr 223 poz. 1458) oraz art. 18 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r, o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001r. Nr 142 poz.1593 z późn. zm.), podejmowały działania polegające na ingerowaniu w gromadzenie dokumentów wymaganych w toku prowadzonych w tym urzędzie postępowań administracyjnych o udzielenie pozwolenia na budowę, przez przygotowanie na zlecenie inwestorów projektów budowlanych, to jest działania pozostające w związku z zajęciami, które wykonywały w ramach obowiązków służbowych, nie podjął żadnych działań służbowych mających na celu zapewnienie zgodnego z prawem oraz regułami praworządnej obsługi interesantów wykonywania zadań kierowanego przez siebie wydziału, czym działał na szkodę interesu publicznego wbrew zasadzie bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny wyrażonej w art. 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych,

w konsekwencji redukuje kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu

w punkcie 3 (trzecim) zaskarżonego wyroku przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za podstawę wymiaru orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 231 § 2 k.k. oraz obniża wysokość wymierzonej oskarżonemu kary grzywny do 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

c) w punkcie 8 (ósmym) w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcie o karze łącznej grzywny wymierzonej **J. W. (1)** i na podstawie art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1

i 2 k.k. i art. 4 § 1 k.k. w miejsce orzeczonych wobec niego jednostkowych kar grzywny wymierza mu karę łączną 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych,

d) poprzez uniewinnienie oskarżonej **A. K. (1)** od dokonania czynu zarzucanego jej w punkcie VII (punkt 9 wyroku),

e) w punkcie 11 (jedenastym) w ten sposób, że uchyla rozstrzygnięcia o wymierzeniu A. K. (1) łącznej kary grzywny,

f) w punkcie 12 (dwunastym) w ten sposób, że oskarżoną **M. W. (1)**

w miejsce zarzucanego jej w punkcie IX czynu uznaje za winną tego, że w okresie od czerwca 2007 r. do 9 lipca 2007r. w Z., woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku urzędniczym w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z., przekroczyła swoje uprawnienia nie dopełniając ciążącego na niej na mocy art. 18 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r., o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r., Nr 142, poz.1593 z późn. zm.), obowiązku powstrzymania się od wykonywania zajęć związanych z zajęciami, które wykonywała w ramach

obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność w ten sposób, że podjęła odpłatnie na rzecz inwestora A. G. (1) działania polegające na ingerowaniu w proces gromadzenia dokumentów wymaganych w toku prowadzonego z jego udziałem, w tym urzędzie postępowania administracyjnego o wydanie pozwolenia na budowę, przez przygotowanie na jego zlecenie projektu budowlanego, czym działała na szkodę interesu publicznego wbrew zasadzie bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny wyrażonej w art. 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych, w konsekwencji redukuje kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonej w punkcie 12 (dwunastym) przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za podstawę wymiaru orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 231 § 2 k.k. oraz obniża wysokość wymierzonej oskarżonej kary grzywny do 30 (trzydziestu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

g) w punkcie 14 (czternastym) w ten sposób, że oskarżonego **W. D.** w miejsce zarzucanego mu w punkcie X czynu uznaje za winnego tego, że w okresie od stycznia 2007r. do maja 2010 r. w Z. i B., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych polegających na uzyskiwaniu zleceń w zakresie kierowania budowlami będąc uprawnionym do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, udzielił J. W. (1), J. T. (1)

i M. W. (1) pomocy w popełnieniu czynu zabronionego w postaci przekroczenia uprawnień polegającego na niedopełnieniu ciążącego na nich obowiązku, określonego w art. 30 ust 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223 poz. 1458) oraz w art. 18 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r, o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 r. Nr 142 poz.1593 z późn. zm.), w ten sposób, iż wiedząc, że są oni funkcjonariuszami publicznymi zatrudnionymi w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z., potwierdził, iż wykonał przygotowane przez nich odpłatnie projekty budowlane, wymagane w toku prowadzonych w tym urzędzie z udziałem inwestorów: R. R. (1), W. K. (1), J. M., M. i J. P. (1), H. B., R. Ś., E. L., B. i P. R., P. T., M. S. (1), U. S., M. i M. T., Ł. P., M. M. (3), K. i G. J., D. i D. Ż., B. D. i J. D.,

M. G. (1) i D. G., L. K. i A. G. (1), postępowań administracyjnych o wydanie pozwolenia na budowę, przez co ułatwił im naruszenie zakazu wykonywania zajęć wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność, związanych z zajęciami, które wykonywali w ramach obowiązków służbowych, co stanowiło działanie na szkodę interesu publicznego w postaci zasady bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny, w konsekwencji redukuje kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za podstawę wymiaru orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k.

i obniża wysokość wymierzonej oskarżonemu kary grzywny do 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych,

h) w punkcie 16 (szesnastym) w ten sposób, że oskarżonego **G. J.** w miejsce zarzucanego mu w punkcie XI czynu uznaje za winnego tego,

że w okresie od kwietnia 2005 r. do maja 2010 r. w Z. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych polegających na uzyskiwaniu zleceń w zakresie kierowania budowlami, będąc uprawnionym do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie udzielił B. F. pomocy w popełnieniu czynu zabronionego w postaci przekroczenia uprawnień polegającego na niedopełnieniu ciążącego na niej obowiązku, określonego w art. 30 ust 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r.

o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223 poz. 1458) oraz w art. 18 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r, o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 Nr 142 poz.1593 z późn. zm.), w ten sposób, iż wiedząc, że jest ona funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym w Wydziale Architektury

i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z., potwierdził, iż wykonał przygotowane przez nią odpłatnie projekty budowlane, wymagane w toku prowadzonych w tym urzędzie z udziałem inwestorów: M. i R. W., M. S. (2) i M. S. (3), I. K., E. B., A. i S. B., M. B. (1), S. J. (1), M. i K. M., A. B. (1), M. i A. A. (2), K. i W. A., J. i P. W. (1), M.

i H. M., K. L. (1) i J. G., R. S. (1), D. i J. C. (1), C. i A. L., B. i R. B., M. J. (2), U. K., M. i M. G. (2), T. P., A. i A. J., A. i P. P., J. i A. S. (1), B. i K. N., M. R., A.

i R. R. (2), M. i M. B. (2), E. K. (1), M. J. (3), A. i P. W. (2), W. i M. P., A. i K. L. (2), A. Ł., D. i J. C. (2), D. i K. P., R. G., P. J., A. i M. D. (1), S. i J. L. (2), A. i J. B. (2), M. W. (2), E. K. (2), W. i D. M. (1), A. M., M. K. (2), A. K. (2), E. i J. H., D. i J. K. (2), P. S., H. i M. B. (3), K. i A. A. (4), P. K. (1), M. i W. J., M. i S. F., E. i W. K. (2), M. i P. Ś., A. i A. Ś.,

52. D. i J. K. (3), M. S. (4), M. i M. S. (5), R. K. (1), E. i J. W. (2), A. B. (2), (...) sp. j., A. R., B. R. i R. S. (2), postępowań administracyjnych

o udzielenie pozwolenia na budowę, przez co ułatwił im naruszenie zakazu wykonywania zajęć wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność, związanych z zajęciami, które wykonywali w ramach obowiązków służbowych, co stanowiło działanie na szkodę interesu publicznego i godziło w zasadę bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny, w konsekwencji redukuje kwalifikację prawną czynu przypisanego oskarżonemu przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 4 § 1 k.k., za podstawę wymiaru orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności przyjmuje art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k.

oraz obniża wysokość wymierzonej oskarżonemu kary grzywny do 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych,

i) w punktach 2 (drugim), 4 (czwartym), 13 (trzynastym), 15 (piętnastym) i 17 (siedemnastym) w ten sposób, że za podstawę warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec J. T. (1), J. W. (1), M. W. (1), W. D. i G. J., kar pozbawienia wolności przyjmuje art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.,

j) poprzez uniewinnienie oskarżonych:

- **M. K. (1)** od dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XII (punkt 18 wyroku),
- **K. T.** od dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XIV (punkt 20 wyroku),
- **J. K. (1)** od dokonania czynu zarzucanego mu w punkcie XVII (punkt 25 wyroku)
- **B. B. (1)** od dokonania czynu zarzucanego jej w punkcie XVIII (punkt 26 wyroku)

1. w pozostałym zakresie utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy,

2. zasądza od oskarżonych J. T. (1), M. W. (1), W. D. i G. J. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 35 zł (trzydzieści pięć złotych) tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza opłaty za obie instancje:

- J. T. (1) w kwocie 780 zł (siedemset osiemdziesiąt złotych),
- M. W. (1) w kwocie 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych),
- W. D. w kwocie 580 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych),
- G. J. w kwocie 580 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych),
- J. W. (1) w kwocie 2.180 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt złotych),
- A. K. (1) w kwocie 240 zł (dwieście czterdzieści złotych),

1. kosztami sądowymi związanymi z apelacją wywiedzioną przez oskarżyciela publicznego oraz wydatkami postępowania w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 96/16

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy w Sieradzu w skierowanym do Sądu Rejonowego
w Z. akcie oskarżenia zarzucił:

1. oskarżonej J. T. (1), że w okresie od kwietnia 2008r do 17 czerwca 2010r w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu,

w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stanowiącej zapłatę za sporządzanie dokumentacji projektowej podzegała projektantów uprawnionych do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie do wielokrotnego poświadczenia nieprawdy w sporządzonej przez siebie dokumentacji projektowej co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, iż:

- nakłoniła K. W. do potwierdzenia, iż sporządził projekty budowlane na rzecz następujących inwestorów:

- T. R. – pozwolenie na budowę nr 307/10 z dnia 16.06.2010r, uzyskując kwotę co najmniej 1200 zł,
- J. L. (1) – pozwolenie na budowę nr 309/10 z dnia 17.06.2010r, uzyskując kwotę 1000 zł,
- K. i M. J. (1) – pozwolenie na budowę nr 406/09 z dnia 14.08.2009r, uzyskując kwotę 1000 zł,

- nakłoniła W. D. do potwierdzenia, iż sporządził projekty budowlane na rzecz następujących inwestorów:

- B. i P. R. - pozwolenie na budowę nr 544/09 z dnia 21.10.2009r, uzyskując kwotę 1200 zł,
- P. T. – pozwolenie na budowę nr 169/08 z dnia 09.05.2008r, uzyskując kwotę co najmniej 500 zł,
- M. S. (1) – pozwolenie na budowę nr 97/09 z dnia 02.04.2009r, uzyskując kwotę co najmniej 500zł,
- U. S. – pozwolenie na budowę nr 654/09 z dnia 29.12.2009r, uzyskując kwotę co najmniej 400 zł,
- M. i M. T. - pozwolenie na budowę nr 579/08 z dnia 07.11.2008r,
- Ł. P. – pozwolenie na budowę nr 543/09 z dnia 20.10.2009r, uzyskując kwotę 1100zł,
- M. M. (3) – pozwolenie na budowę nr 261/10 z dnia 28.05.2010r , uzyskując kwotę 1000 zł,
- K. i G. J. – pozwolenie na budowę nr 200/10 z dnia 05.05.2010r, uzyskując kwotę 600 zł,
- D. i D. Ź. – pozwolenie na budowę nr 409/09 z dnia 17.08.2009r, uzyskując kwotę co najmniej 500 zł,
- D. i D. Ź. – pozwolenie na budowę nr 654/08 z dnia 30.12.2008r, uzyskując kwotę 500 zł,
- B. D. i J. D. – pozwolenie na budowę nr 315/08 z dnia 08.07.2008r,
-
-
-
-
-
-
-

na mocy art. 30 ust 1 ustawy z dnia z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223 poz. 1458) oraz art. 18 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r, o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 Nr 142 poz.1593 z póź. zm.), obowiązku powstrzymania się od wykonywania zajęć związanych z zajęciami, które wykonywała w ramach obowiązków służbowych, w ten sposób, iż sporządzała projekty budowlane dla wyżej wskazanych inwestorów oraz posługując się poświadczającą nieprawdę dokumentacją projektową w toku postępowań administracyjnych w zakresie wydawania wyżej wymienionych pozwoleń na budowę oraz podejmując na rzecz inwestorów działania w zakresie gromadzenia dokumentów niezbędnych uzyskania pozwoleń na budowę oraz przyspieszenia ich uzyskania, działała na szkodę interesu publicznego w postaci zasady bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny wyrażoną w art. 1 ustawy z dnia 21.11.2008r. o pracownikach samorządowych, tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 231 § 2 k.k., art. 273 k.k. i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r Nr 243, poz. 1623 z późn. zm) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

1. oskarżonemu J. W. (1) , że:

I. w okresie od lipca 2003r do 6 lipca 2010 r w Z., woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stanowiącej zapłatę za sporządzanie dokumentacji projektowej, będąc funkcjonariuszem publicznym zajmującym stanowisko naczelnika Wydziału (...) i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z.:

- nie dopełnił ciężącego na nim na mocy art. 30 ust 1 ustawy z dnia z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223 poz. 1458) oraz art. 18 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r, o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 Nr 142 poz.1593 z póź. zm.), obowiązku powstrzymania się od wykonywania zajęć związanych z zajęciami, które wykonywał w ramach obowiązków służbowych, w ten sposób, iż opracował dokumentację projektową na rzecz następujących inwestorów budowlanych:

#

- Ż. W. – firma (...) – pozwolenia na budowę nr 275/09 i 276/09 z dnia 29.06.2009r, za nieustaloną kwotę,
- R. R. (1) – pozwolenie na budowę nr 504/09 z dnia 29.09.2009r, w zamian za wykonanie przez inwestora prac remontowych o wartości co najmniej 1000 zł,
- W. K. (1) – pozwolenie na budowę nr 193/09 z dnia 14.05.2009r, za kwotę 4000 zł,
- J. M. – pozwolenie na budowę nr 562/09 z dnia 03.11.2009r, za kwotę co najmniej 1000 zł,
- M. i J. P. (1) – pozwolenie na budowę nr 55/07 z dnia 20.02.2007r,
- H. B. – pozwolenie na budowę nr 609/09 z dnia 24.11.2009r, za kwotę co najmniej 2000 zł,
- (...) Sp. z o.o. - pozwolenie na budowę nr 265/08 z dnia 18.06.2008r oraz pozwolenie na budowę nr 561/08 z dnia 03.11.2008r, za nieustaloną kwotę
- Gmina Z. – pozwolenie na budowę nr 610/09 z dnia 24.11.2009r (OSP w P.), pozwolenie na budowę nr 633/09 z dnia 15.12.2009r (OSP w J.) oraz zgłoszenie robót budowlanych nr AB. (...) -715/09 z dnia 30.10.2009r (OSP w P.),
- R. Ś. – pozwolenie na budowę nr 161/10 z dnia 14.04.2010r, za kwotę 1000 zł,
- E. L. – pozwolenie na budowę nr 189/10 z dnia 27.04.2010r,
- (...) sp. z o.o. – pozwolenie na budowę nr 149/07 z dn. 16.04.2007r, za nieustaloną kwotę,

- nie dopełnił ciężącego na nim na mocy art. 35 ust 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (Dz.U. z 2010r Nr 243 poz. 1623 z późn. zm) obowiązku weryfikacji dokumentacji projektowej, w ten sposób, że pomimo braku stwierdzenia ich zgodności z przepisami prawa budowlanego oraz planem zagospodarowania przestrzennego lub decyzją o warunkach zabudowy i zagospodarowania terenu wydał następujące decyzje:

- Gmina Z. (OSP J.) – pozwolenie na budowę nr 633/09 z dnia 15.12.2009r oraz decyzja zmieniająca 201/10 z dnia 05.05.2010r,
- (...) sp. z o.o. – pozwolenie na budowę nr 149/07 z dn. 16.04.2007r
- J. W. (3), B. B. (3), (...) – pozwolenie na budowę nr 266/09 z dnia 16.06.2009r,
- J. i A. K. (3) – pozwolenie na budowę nr 158/10 z dnia 08.04.2010r,

- nie dopełnił ciężących na nim obowiązków służbowych wynikających z § 9 ust 3 i § 17 pkt 1 i 20 Regulaminu Organizacyjnego Starostwa Powiatowego w Z. z dnia 26 marca 2010r oraz poprzednio obowiązujących Regulaminów z 26 stycznia 2007r i 29 sierpnia 2008r w ten sposób, że mając świadomość, iż zatrudnione w kierowanym przez niego wydziale pracownice B. F.

i J. T. (1) wykonywały, w tym także w godzinach pracy, wbrew zakazowi wynikającemu z art. 30 ust 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008r o pracownikach samorządowych (Dz. U. z 2008r Nr 223 poz. 1458) oraz art. 18 ust. 1 poprzednio obowiązującej ustawy z dnia 22.03.1990 r, o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 Nr 142 poz.1593 z póź. zm.), czynności w zakresie opracowywania projektów budowlanych na rzecz inwestorów, pozostające w związku z zajęciami, które wykonywały w ramach obowiązków służbowych, nie podjął żadnych działań służbowych mających na celu zapewnienie zgodnego

z prawem oraz regułami praworządnej obsługi interesantów wykonywania zadań kierowanego przez siebie wydziału, czym działał na szkodę interesu publicznego w postaci zasady bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny wyrażoną w art. 1 ustawy z dnia 21.11.2008r. o pracownikach samorządowych, a ponadto podzegał W. D. uprawnionego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie do wielokrotnego poświadczania nieprawdy w sporządzonej przez siebie dokumentacji projektowej co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób,

iż nakłonił go do potwierdzenia, iż sporządził projekty budowlane na rzecz następujących inwestorów:

- R. R. (1) – pozwolenie na budowę nr 504/09 z dnia 29.09.2009r
- W. K. (1) – pozwolenie na budowę nr 193/09 z dnia 14.05.2009r
- J. M. – pozwolenie na budowę nr 562/09 z dnia 03.11.2009r
- M. i J. P. (1) – pozwolenie na budowę nr 55/07 z dnia 20.02.2007r,
- H. B. – pozwolenie na budowę nr 609/09 z dnia 24.11.2009r,
- R. Ś. – pozwolenie na budowę nr 161/10 z dnia 14.04.2010r,
- E. L. – pozwolenie na budowę nr 189/10 z dnia 27.04.2010r,

a następnie posługiwał się poświadczającą nieprawdę dokumentacją projektową w toku postępowań administracyjnych w zakresie wydawania zezwoleń na budowę zakończonych decyzjami administracyjnymi, tj. czyn z art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

II. w okresie od 24 do 25 września 2009r, w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu użycia za autentyczne dokumenty, podrobił wnioski z dnia 25.09.2009r o wydanie pozwolenia na budowę, skierowany do Wydziału Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z. w sprawie

nr AB.T. (...)2-483/09 oraz oświadczenie z dnia 24.09.2009r o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane poprzez podrobienie na nich podpisów inwestora R. R. (1), tj. czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

III. w okresie od 13 do 18 grudnia 2002r, w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu użycia za autentyczne dokumenty, podrobił wniosek z dnia 13.12.2002r o wydanie pozwolenia na budowę, skierowany do Wydziału Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z. w sprawie nr AB.F. (...)2-709/02 oraz pokwitowanie odbioru pozwolenia na budowę z dnia 18.12.2012r poprzez podrobienie na nich podpisów inwestora A. G. (2) tj. czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

IV. w dniu 10 grudnia 2009r, w Z., woj. (...), w celu użycia za autentyczny dokument, podrobił zawiadomienie z dnia 10.12.2009r o zakończeniu budowy budynku mieszkalnego jednorodzinne, skierowane do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego w Z. w sprawie nr (...)M.T. (...)163/09 poprzez podrobienie na nim podpisów inwestorów B. T. i A. T. tj. czyn z art. 270 § 1 k.k.

V. w okresie od maja do 17 sierpnia 2009r w Z. i M., gm, Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stanowiącej zapłatę za sporządzanie dokumentacji projektowej, pomimo nieposiadania odpowiednich uprawnień budowlanych wykonywał samodzielną funkcję techniczną w budownictwie w zakresie projektowania w ten sposób, iż sporządził na rzecz inwestora (...) J. W. (4) projekty:

- przebudowy budynku usługowo – produkcyjnego na piekarnię - pozwolenie na budowę nr 985/09 z dn. 23.07.2009r,
- dobudowy magazynu mąki i wydawania pieczywa - pozwolenie na budowę nr 1130/09 z dn. 17.08.2009r,

tj. czyn z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r Nr 243, poz. 1623 z późn. zm) w zw. z art. 12 k.k.

1. oskarżonej A. K. (1) to, że:

I. w okresie od grudnia 2006r do listopada 2009r w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stanowiącej zapłatę za sporządzanie dokumentacji projektowej podżęgała projektanta K. W. uprawnionego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie do wielokrotnego poświadczenia nieprawdy w sporządzonej przez siebie dokumentacji projektowej co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, że nakłoniła go do potwierdzenia, iż sporządził projekty budowlane na rzecz następujących inwestorów:

- K. i D. D. (4) – pozwolenie na budowę nr 38/08 z dnia 06.02.2008r uzyskując kwotę 800 zł,
- M. i D. F. – pozwolenie na budowę nr 598/06 z dnia 15.12.2006r,
- S. J. (2) – pozwolenie na budowę nr 300/09 z dnia 07.07.2009r, za nieustaloną kwotę,
- I. i K. J. – pozwolenie na budowę nr 656/09 z dnia 31.12.2009r,
- M. K. (3) – pozwolenie na budowę nr 401/09 z dnia 12.08.2009r, uzyskując kwotę co najmniej 200 zł,
- W. i M. K. (4) – pozwolenie na budowę nr 302/09 z dnia 07.07.2009r, za nieustaloną kwotę,
- B. i M. K. (5) – pozwolenie na budowę nr 104/09 z dnia 03.04.2009r, za nieustaloną kwotę,

przy czym nie posiadając uprawnień budowlanych wykonywała samodzielną funkcję techniczną w budownictwie w zakresie projektowania poprzez sporządzenie projektów budowlanych na rzecz wyżej wskazanych inwestorów, tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw.

z art. 271 § 3 k.k. i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

II. w dniu 25 stycznia 2008r, w Z., woj. (...), w celu użycia za autentyczny dokument, podrobiła wniosek o wydanie pozwolenia na budowę, skierowany do Wydziału Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z. w sprawie nr AB.T. (...).2-36/08, poprzez podrobienie na nim podpisów inwestorów K. D. i D. D. (5) tj. czyn z art. 270 § 1 k.k.

1. oskarżonej M. W. (1) to, że w okresie od czerwca 2007r do 9 lipca 2007r w Z., woj. (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie 1500 zł stanowiącej zapłatę za sporządzanie dokumentacji projektowej, pomimo nieposiadania uprawnień budowlanych wykonywała samodzielną funkcję techniczną w budownictwie w zakresie projektowania w ten sposób,

iz sporządziła projekt nadbudowy i przebudowy budynku gospodarczego na budynek mieszkalny dla inwestora A. G. (1) po czym podzegała projektanta W. D. uprawnionego do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie do poświadczenia nieprawdy w sporządzonej przez siebie dokumentacji projektowej co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, iz nakłoniła go do potwierdzenia, iz sporządził wyżej wskazany projekt budowlany a następnie tak uzyskanymi dokumentami posługiwała się w toku postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem pozwolenia na budowę z dnia 9 lipca 2007r, nr 338/07, przy czym będąc funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym na stanowisku urzędniczym

w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z., nie dopełniła ciążącego na niej na mocy art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 22.03.1990 r,

o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 Nr 142 poz.1593 z póź. zm.), obowiązku powstrzymania się od wykonywania zajęć związanych z zajęciami, które wykonywała w ramach obowiązków służbowych, w ten sposób, iz sporządziła projekt budowlany dla wyżej wskazanego inwestora czym działała na szkodę interesu publicznego w postaci zasady bezstronności wykonywania zadań urzędu tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 231 § 2 k.k., art. 273 k.k. i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2. oskarżonemu W. D., to, że w okresie od stycznia 2007r. do maja 2010 r. w Z. i B., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści osobistej polegającej na przyspieszaniu spraw urzędowych oraz korzyści majątkowych polegających na uzyskiwaniu zleceń w zakresie kierowania budowlami, będąc uprawnionym do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, wielokrotnie poświadczał nieprawdę w projektach budowlanych jako osoba uprawniona do ich wystawiania, co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, że:

- potwierdził, iz wykonał projekty budowlane, które stanowiły podstawę wydania pozwoleń na budowę na rzecz następujących inwestorów, pomimo tego, iz ich nie sporządził, zaś faktycznie zostały wykonane przez J. W. (1):

- R. R. (1) – pozwolenie na budowę nr 504/09 z dnia 29.09.2009r
- W. K. (1) – pozwolenie na budowę nr 193/09 z dnia 14.05.2009r
- J. M. – pozwolenie na budowę nr 562/09 z dnia 03.11.2009r
- M. i J. P. (1) – pozwolenie na budowę nr 55/07 z dnia 20.02.2007r,
- H. B. – pozwolenie na budowę nr 609/09 z dnia 24.11.2009r,
- R. Ś. – pozwolenie na budowę nr 161/10 z dnia 14.04.2010r,
- E. L. – pozwolenie na budowę nr 189/10 z dnia 27.04.2010r

- potwierdził, iz wykonał projekty budowlane, które stanowiły podstawę wydania pozwoleń na budowę na rzecz następujących inwestorów, pomimo tego, iz ich nie sporządził, zaś faktycznie zostały wykonane przez J. T. (1):

- B. i P. R. - pozwolenie na budowę nr 544/09 z dnia 21.10.2009r,
- P. T. – pozwolenie na budowę nr 169/08 z dnia 09.05.2008r,
- M. S. (1) – pozwolenie na budowę nr 97/09 z dnia 02.04.2009r,
- U. S. – pozwolenie na budowę nr 654/09 z dnia 29.12.2009r,
- M. i M. T. - pozwolenie na budowę nr 579/08 z dnia 07.11.2008r,
- Ł. P. – pozwolenie na budowę nr 543/09 z dnia 20.10.2009r,
- M. M. (3) – pozwolenie na budowę nr 261/10 z dnia 28.05.2010r,
- K. i G. J. – pozwolenie na budowę nr 200/10 z dnia 05.05.2010r,
- D. i D. Ż. – pozwolenie na budowę nr 409/09 z dnia 17.08.2009r,
- D. i D. Ż. – pozwolenie na budowę nr 654/08 z dnia 30.12.2008r,
- B. D. i J. D. – pozwolenie na budowę nr 315/08 z dnia 08.07.2008r,
- M. G. (1) i D. G. – pozwolenie na budowę nr 145/10 z dnia 02.04.2010r,
- L. K. – pozwolenie na budowę nr 246/09 z dnia 08.06.2009r,

- potwierdził, iż wykonał projekt budowlany, który stanowił podstawę wydania pozwolenia na budowę na rzecz następującego inwestora, pomimo tego, iż ich nie sporządził, zaś faktycznie został wykonany przez M. W. (1): A. G. (1) - pozwolenie na budowę nr 338/07 z dnia 9 lipca 2007r,

przy czym działając w wyżej opisany sposób udzielił J. W. (1), J. T. (1) i M. W. (1) pomocy w popełnieniu czynu zabronionego w postaci niedopełnienia obowiązków służbowych nakierowanego na cel w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż wiedząc, że są oni funkcjonariuszami publicznymi zatrudnionymi w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z., ułatwił im naruszenie określonego w art. 30 ust 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223 poz. 1458) oraz w art. 18 poprzednio obowiązującej Ustawy z dnia 22.03.1990 r, o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 Nr 142 poz.1593 z póź. zm.), zakazu wykonywania zajęć związanych z zajęciami, które wykonywali w ramach obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność, co stanowiło działanie na szkodę interesu publicznego w postaci zasady bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny, tj. czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

1. oskarżonemu G. J., to, że w okresie od kwietnia 2005 r. do maja 2010 r. w Z. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści osobistej polegającej na przyspieszaniu spraw urzędowych oraz korzyści majątkowych polegających na uzyskiwaniu zleceń w zakresie kierowania budowlami, będąc uprawnionym do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, wielokrotnie poświadczal nieprawdę w projektach budowlanych jako osoba uprawniona do ich wystawiania, co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, że potwierdził, iż wykonał dokumentację projektową na rzecz następujących inwestorów:

- M. i R. W. - pozwolenie na budowę nr 184/09 z dnia 08.05.2009r,
- M. S. (2) i M. S. (3) – pozwolenie na budowę nr 577/09 z dnia 06.11.2009r,

- I. K. – pozwolenie na budowę nr 502/09 z dnia 29.09.2009r,
- E. B. - pozwolenie na budowę nr 252/09 z dnia 09.06.2009r,
- A. i S. B. – pozwolenie na budowę nr 146/10 z dnia 06.04.2010r,
- M. B. (1) – pozwolenie na budowę nr 90/08 z dnia 18.03.2008r,
- S. J. (1) – pozwolenie na budowę nr 435/09 z dnia 27.08.2009r,
- M. i K. M. – pozwolenie na budowę nr 623/08 z dnia 02.12.2008r,
- A. B. (1) – pozwolenie na budowę nr 512/09 z dnia 30.09.2009r,
- M. i A. A. (2) – pozwolenie na budowę nr 177/09 z dnia 07.05.2009r,
- K. i W. A. – pozwolenie na budowę nr 259/10 z dnia 27.05.2010r,
- J. i P. W. (1) – pozwolenie na budowę 554/09 z dnia 26.10.2009r,
- M. i H. M. – pozwolenie na budowę nr 520/08 z dnia 13.10.2008r,
- K. L. (1) i J. G. – pozwolenie na budowę nr 375/08 z dnia 30.07.2008r oraz decyzja nr (...) z dnia 05.08.2009r,
- R. S. (1) – pozwolenie na budowę nr 220/09 z dnia 26.05.2009r,
- D. i J. C. (1) – pozwolenie na budowę nr 333/09 z dnia 10.07.2009r,
- C. i A. L. – pozwolenie na budowę nr 226/05 z dnia 16.06.2005r i decyzja nr (...) z dnia 17.02.2010r,
- B. i R. B. – pozwolenie na budowę nr 122/09,
- M. J. (2) – pozwolenie na budowę nr 190/09 z dnia 12.05.2009r,
- U. K. – pozwolenie na budowę nr 255/08 z dnia 12.06.2008r,
- M. i M. G. (2) – pozwolenie na budowę nr 363/09 z dnia 30.07.2009r,
- T. P. – pozwolenie na budowę nr 253/08 z dnia 12.06.2008r,
- A. i A. J. – pozwolenie na budowę nr 599/09 z dnia 18.11.2009r,
- A. i P. P. - pozwolenie na budowę nr 276/05 z dnia 08.07.2005r,
- J. i A. S. (1) – pozwolenie na budowę nr 511/08 z dnia 08.10.2008r,
- B. i K. N. – pozwolenie na budowę nr 536/09 z dnia 16.10.2009r,
- M. R. – pozwolenie na budowę 272/10 z dnia 04.06.2010r,
- A. i R. R. (3) – pozwolenie na budowę nr 631/08 z dnia 30.12.2008r,
- M. i M. B. (2) – pozwolenie na budowę nr 21/07 z dnia 25.01.2007r,
- E. K. (1) – pozwolenie na budowę nr 363/08 z dnia 29.07.2008r,
- M. J. (3) – pozwolenie na budowę nr 162/10 z dnia 14.04.2010r,

- A. i P. W. (2) – pozwolenie na budowę nr 582/08 z dnia 12.11.2008r,
- W. i M. P. – pozwolenie na budowę nr 35/08 z dnia 04.02.2008r,
- A. i K. L. (2) – pozwolenie na budowę nr 115/08 z dnia 10.04.2008r,
- A. Ł. – pozwolenie na budowę nr 594/08 z dnia 18.11.2008r,
- D. i J. C. (2) – pozwolenie na budowę nr 657/08 z dnia 30.12.2008r,
- D. i K. P. – pozwolenie na budowę nr 294/08 z dnia 27.06.2008r,
- R. G. – pozwolenie na budowę nr 502/08 z dnia 06.10.2008r,
- P. J. – pozwolenie na budowę nr 608/08 z dnia 25.11.2008r,
- A. i M. D. (1) – pozwolenie na budowę nr 92/09 z dnia 30.03.2009r,
- S. i J. L. (2) – pozwolenie na budowę nr 598/09 z dnia 18.11.2009r,
- A. i J. B. (2) – pozwolenie na budowę nr 171/10 z dnia 16.04.2010r,
- M. W. (2) - pozwolenie na budowę nr 58/10 z dnia 11.02.2010r,
- E. K. (2)- pozwolenie na budowę nr 149/09 z dnia 20.04.2009r,
- W. i D. M. (1) - pozwolenie na budowę nr 77/09 z dnia 19.03.2009r,
- A. M.- pozwolenie na budowę nr 289/10 z dnia 14.06.2010r,
- M. K. (2) – pozwolenie na budowę nr 181/10 z dnia 22.04.2010r,
- A. K. (2) - pozwolenie na budowę nr 236/10 z dnia 21.05. 2010r,
- E. i J. H. - pozwolenie na budowę nr 199/10 z dnia 05.05.2010r,
- D. i J. K. (2) - pozwolenie na budowę nr 331/10 z dnia 25.06.2010r,
- P. S. - pozwolenie na budowę nr 96/10 z dnia 05.03.2010r,
- H. i M. B. (3) - pozwolenie na budowę nr 69/09 z dnia 09.03.2009r,
- K. i A. A. (4) - pozwolenie na budowę nr 116/09 z dnia 07.04.2009r,
- P. K. (1) - pozwolenie na budowę nr 332/06 z dnia 18.07.2006r,
- M. i W. J. - pozwolenie na budowę nr 181/09 z dnia 07.05.2009r,
- M. i S. F. - pozwolenie na budowę nr 659/08 z dnia 30.12.2008r,
- E. i W. K. (2) - pozwolenie na budowę nr 32/08 z dnia 29.01.2008r,
- M. i P. Ś. - pozwolenie na budowę nr 355/08 z dnia 29.07.2008r,
- 59. A. i A. Ś. - pozwolenie na budowę nr 557/08 z dnia 29.10.2008r,
-

- D. i J. K. (3) – pozwolenie na budowę nr 574/08 z dnia 06.11.2008r,
- M. S. (4) – pozwolenie na budowę nr 380/07 z dnia 26.07.2007r,
- M. i M. S. (5) – pozwolenie na budowę nr 281/08 z dnia 25.06.2008r,
- R. K. (1) – pozwolenie na budowę nr 196/08 z dnia 16.05.2008r,
- E. i J. W. (2) - pozwolenie na budowę nr 391/06 z dnia 22.08.2006r,
- A. B. (2) - pozwolenie na budowę nr 244/05 z dnia 27.06.2005r,
- (...) sp.j. – pozwolenie na budowę nr 33/09 z dnia 30.01.2009r,
- A. R. - pozwolenie na budowę nr 18/06 z dnia 13.01.2006r,
- B. R. i R. S. (2) - pozwolenie na budowę nr 337/07 z dnia 09.07.2007r,

pomimo tego, iż nie sporządził projektów budowlanych które stanowiły podstawę uzyskania przez inwestorów wyżej wskazanych pozwoleń na budowę, zaś faktycznie zostały one wykonane przez B. F., przy czym w okresie od 14 czerwca 2007 r do maja 2010r działając w wyżej opisany sposób udzielił B. F. pomocy w popełnieniu czynu zabronionego w postaci niedopełnienia obowiązków służbowych nakierowanego na cel w postaci osiągnięcia korzyści majątkowej, w ten sposób, iż wiedząc, że jest ona funkcjonariuszem publicznym zatrudnionym w Wydziale Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z., ułatwił jej naruszenie określonego w art. 30 ust 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 223 poz. 1458) oraz w art. 18 poprzednio obowiązującej Ustawy z dnia 22.03.1990 r, o pracownikach samorządowych (tekst jednolity Dz. U. z 2001 Nr 142 poz.1593 z póź. zm.), zakazu wykonywania zajęć związanych z zajęciami, które wykonywała w ramach obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność, co stanowiło działanie na szkodę interesu publicznego w postaci zasady bezstronności i rzetelności wykonywania zadań publicznych przez samorząd terytorialny, tj. czyn z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.

1. oskarżonemu M. K. (1), to, że w okresie od sierpnia 2003r. do lutego 2005 r. w Z. woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, poświadczał nieprawdę w projektach budowlanych jako osoba uprawniona do ich wystawiania, co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, że potwierdził, iż wykonał dokumentację projektową na rzecz następujących inwestorów:

- A. i S. B. – pozwolenie na budowę nr 111/05 z dnia 13.04.2005r,
- A. i M. J. (4) – pozwolenie na budowę nr 472/03 z dnia 01.09.2003r,
- R. S. (3) i A. S. (2) – pozwolenie na budowę 61/05 z dnia 04.03.2005r.
- A. i I. S. - pozwolenie na budowę nr 638/03 z dnia 26.11.2003r,

pomimo tego, iż nie sporządził projektów budowlanych, które stanowiły podstawę uzyskania przez inwestorów wyżej wskazanych pozwoleń na budowę, zaś faktycznie zostały one wykonane przez B. F., tj. czyn z art. 271 § 1 w zw. z art. 12 k.k.

8. oskarżonej J. B. (1) to, że w okresie od lipca 2007r do czerwca 2011r w Z., woj. (...) prowadząc działalność gospodarczą pod firmą Biuro (...) – magister inżynier J. B. (1)”, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stanowiącej zapłatę za sporządzanie dokumentacji projektowej, pomimo nieposiadania odpowiednich uprawnień budowlanych wykonywała samodzielną funkcję techniczną w budownictwie w zakresie projektowania w ten sposób, iż sporządzała na zlecenie

inwestorów dokumentację projektową a w szczególności w zakresie: projektów budowy, przebudowy i rozbudowy dróg publicznych i wewnętrznych, projektów parkingów i placów manewrowych, projektów zjazdów indywidualnych i publicznych, projektów organizacji ruchu, projektów budynków publicznych, mieszkalnych, gospodarczych, handlowych, usługowych, produkcyjnych i magazynowych, projektów rozbiórki, oraz w zakresie wykonania adaptacji projektów gotowych i wykonania inwentaryzacji budynków gospodarczych i mieszkalnych, tj. czyn z art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r, Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.)

9. oskarżonemu K. T., to, że w okresie od maja 2009r do 24 listopada 2011r w Z., woj. (...), prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) oraz w okresie przed zarejestrowaniem wykonywania działalności gospodarczej, działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stanowiącej zapłatę za sporządzanie dokumentacji projektowej, pomimo nieposiadania odpowiednich uprawnień budowlanych wykonywał samodzielną funkcję techniczną w budownictwie w zakresie projektowania w ten sposób, iż sporządzał na zlecenie inwestorów dokumentację projektową a w szczególności w zakresie: projektów budowy, przebudowy i rozbudowy budynków mieszkalnych i gospodarczych oraz w zakresie wykonania adaptacji projektów gotowych, tj. czyn z art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994r Prawo budowlane (Dz. U. z 2010r, Nr 243, poz. 1623 z późn. zm.)

10. oskarżonemu J. K. (1), to, że w okresie od kwietnia 2009 roku do kwietnia 2010 roku w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprawnionym do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w tym do projektowania instalacji sanitarnych, wielokrotnie poświadczając nieprawdę w projektach budowlanych jako osoba uprawniona do ich wystawiania, co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, iż otrzymując każdorazowo zapłatę w kwocie 50 zł, potwierdził jako projektant instalacji sanitarnych, iż wykonał dokumentację projektową na rzecz następujących inwestorów:

- L. J. – pozwolenie na budowę nr 260/09 z dnia 16.06.2009r,
- P. K. (2) - pozwolenie na budowę nr 336/09 z dnia 15.07.2009r,
- D. i Z. S. – pozwolenie na budowę (decyzja zamienna) nr 59/10 z dnia 11.02.2010r,
- G. i Z. K. - pozwolenie na budowę nr 182/10 z dnia 23.04.2010r,
- A. i G. S. – pozwolenie na budowę 285/09 z dnia 29.06.2009r,
- C. i W. S. - pozwolenie na budowę nr 549/09 z dnia 23.10.2009r,
- A. i D. M. (2) – pozwolenie na budowę nr 377/09 z dnia 04.08.2009r,
- E. i T. W. - pozwolenie na budowę nr 521/09 z dnia 05.10.2009r,
- K. i W. A. - pozwolenie na budowę nr 259/10 z dnia 27.05.2010r,
- M. S. (6) - pozwolenie na budowę nr 404/09 z dnia 24.08.2009r,
- M. i M. D. (2) - pozwolenie na budowę nr 191/10 z dnia 04.05.2010r,
- A. i P. K. (3) - pozwolenie na budowę nr 410/09 z dnia 18.08.2009r,
- M. K. (6) - pozwolenie na budowę nr 495/09 z dnia 25.09.2009r,
- D. i J. K. (4) - pozwolenie na budowę nr 14/10 z dnia 14.01.2010r,

- M. i D. A. - pozwolenie na budowę nr 304/09 z dnia 08.07.2009r,
- I. i Z. G. - pozwolenie na budowę nr 407/09 z dnia 17.08.2009r,
- L. i G. K. - pozwolenie na budowę nr 142/09 z dnia 16.04.2009r,
- J. P. (2) - pozwolenie na budowę nr 306/09 z dnia 08.07.2009r,
- J. K. (5) - pozwolenie na budowę nr 132/10 z dnia 23.03.2010r,

pomimo tego, iż nie sporządził projektów budowlanych, zaś faktycznym ich wykonawcą była B. B. (1), przy czym projekty te stanowiły podstawę uzyskania przez inwestorów wyżej wskazanych pozwoleń na budowę, tj. czyn z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

8. oskarżonej B. B. (1) to, że w okresie od kwietnia 2009 roku do kwietnia 2010 roku w Z., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej stanowiącej zapłatę za sporządzanie dokumentacji projektowej podzegała J. K. (1) będącego uprawnionym do wykonywania samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie w tym do projektowania instalacji sanitarnych, do wielokrotnego poświadczenia nieprawdy w projektach budowlanych co do okoliczności mających znaczenie prawne, w ten sposób, iż otrzymując każdorazowo zapłatę w kwocie co najmniej 100 zł, sporządziła projekty instalacji sanitarnych na rzecz następujących inwestorów:

- L. J. – pozwolenie na budowę nr 260/09 z dnia 16.06.2009r,
- P. K. (2) - pozwolenie na budowę nr 336/09 z dnia 15.07.2009r,
- D. i Z. S. – pozwolenie na budowę (decyzja zamienna) nr 59/10 z dnia 11.02.2010r,
- G. i Z. K. - pozwolenie na budowę nr 182/10 z dnia 23.04.2010r,
- A. i G. S. – pozwolenie na budowę nr 285/09 z dnia 29.06.2009r,
- C. i W. S. - pozwolenie na budowę nr 549/09 z dnia 23.10.2009r,
- A. i D. M. (2) – pozwolenie na budowę nr 377/09 z dnia 04.08.2009r,
- E. i T. W. - pozwolenie na budowę nr 521/09 z dnia 05.10.2009r,
- K. i W. A. - pozwolenie na budowę nr 259/10 z dnia 27.05.2010r,
- M. S. (6) - pozwolenie na budowę nr 404/09 z dnia 24.08.2009r,
- M. i M. D. (2) - pozwolenie na budowę nr 191/10 z dnia 04.05.2010r,
- A. i P. K. (3) - pozwolenie na budowę nr 410/09 z dnia 18.08.2009r,
- M. K. (6) - pozwolenie na budowę nr 495/09 z dnia 25.09.2009r,
- D. i J. K. (4) - pozwolenie na budowę nr 14/10 z dnia 14.01.2010r,
- M. i D. A. - pozwolenie na budowę nr 304/09 z dnia 08.07.2009r,
- I. i Z. G. - pozwolenie na budowę nr 407/09 z dnia 17.08.2009r,
- L. i G. K. - pozwolenie na budowę nr 142/09 z dnia 16.04.2009r,

- J. P. (2) - pozwolenie na budowę nr 306/09 z dnia 08.07.2009r,
- J. K. (5) - pozwolenie na budowę nr 132/10 z dnia 23.03.2010r,

a następnie nakłoniła J. K. (1) do potwierdzenia, iż dokumentacja projektowa została przez niego opracowana pomimo tego, iż nie sporządził on projektów budowlanych, przy czym projekty te stanowiły podstawę uzyskania przez inwestorów wyżej wskazanych pozwoleń na budowę tj. czyn z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem z 10 grudnia 2016 r. wydanym w sprawie w sprawie II K 163/13 Sąd Rejonowy w Zduńskiej Woli w przypadku:

1. J. T. (1):

- uznał oskarżoną za winną dokonania zarzucanego jej czynu, wypełniającego dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 231 § 2 k.k., art. 273 k.k.
i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 07 lipca 1994r Prawo budowlane w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 180 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30,00 złotych;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat;

1. J. W. (1):

- uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. II czynu wypełniającego dyspozycję art. 231 § 2 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50,00 złotych, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawieszając wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 3 lat;
- uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanych mu w pkt. III i V czynów wypełniających dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 270 § 1 k.k.
i przyjmując, że czyny te zostały popełnione w ciągu przestępstw z art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 90 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50,00 złotych;
- uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. IV czynu wypełniającego dyspozycję art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50,00 złotych;
- uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. VI czynu wypełniającego dyspozycję art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 07 lipca 1994r Prawo budowlane w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy Prawo budowlane wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50,00 złotych;
- na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar grzywny wymierzył oskarżonemu karę łączną 250 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 50,00 złotych;

1. A. K. (1):

- uznał oskarżoną za winną dokonania zarzucanego jej w pkt. VII czynu i przyjmując, że czyn ten wypełnia dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 07 lipca 1994r Prawo budowlane w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył jej karę 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30,00 złotych;
- uznał oskarżoną za winną dokonania zarzucanego jej w pkt. VIII czynu wypełniającego dyspozycję art. 270 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. wymierzył jej karę 80 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30,00 złotych;
- na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar grzywny wymierzył oskarżonej karę łączną 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30,00 złotych;

1. M. W. (1):

- uznał oskarżoną za winną dokonania zarzucanego jej czynu wypełniającego dyspozycję art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 231 § 2 k.k., art. 273 k.k. i art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy Prawo budowlane w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 60 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30,00 złotych;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat;

1. W. D.:

- uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. z tą zmianą w jego opisie, iż wyeliminował zwrot „w celu osiągnięcia korzyści osobistej polegającej na przyspieszaniu spraw urzędowych” i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierz mu kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40,00 złotych;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat;

1. G. J.

- uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. z tą zmianą w jego opisie, iż wyeliminował zwrot „w celu osiągnięcia korzyści osobistej polegającej na przyspieszaniu spraw urzędowych” i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu kary 1 roku pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40,00 złotych;
- na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres próby 2 lat;

1. M. K. (1) - uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę 120 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20,00 złotych;

2. J. B. (1) - uniewinnił oskarżoną od dokonania zarzucanego jej czynu;

3. K. T. - uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 07 lipca 1994r Prawo budowlane w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 91 ust. 1 pkt. 2 Prawa budowlanego wymierzył mu karę 200 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20,00 złotych;

4. J. K. (1) – uznał oskarżonego za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wypełniającego dyspozycję art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył mu karę 80 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 30 złotych,

5. B. B. (1) – uznał oskarżoną za winną dokonania zarzucanego jej czynu wypełniającego dyspozycję 18 § 2 k.k. w zw. z art. art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 37a k.k. wymierzył jej karę 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 40,00 złotych,

Ponadto Sąd Rejonowy orzekła o kosztach sądowych obciążając nimi (za wyjątkiem uniewinnionej J. B. (1)) wszystkich oskarżonych.

W ustawowym terminie apelacje od wyroku wywiedli:

1. obrońca oskarżonych J. T. (1), W. D. i K. T., który zaskarżył wydany wyrok w całości oraz na podstawie art. 425 § 1 i art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 438 pkt. 2, 3 k.p.k. zarzucił

a) w części dotyczącej skazania J. T. (1):

obrazę przepisów prawa materialnego polegającą na:

- niewłaściwym zastosowaniu art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k., i art. 273 k.k. ponieważ jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, dokumenty opracowane przez oskarżoną J. T. (1) były sprawdzane i podpisywane przez K. W. i W. D. a więc zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. „Prawo budowlane” (Dz. U. Nr 89 poz.414 z póź. zm.) w wersji obowiązującej w okresie od kwietnia 2008 do 17 czerwca 2010 r. osoby sprawujące samodzielne funkcje techniczne w budownictwie upoważnione nie tylko do projektowania ale także sprawdzania projektów architektoniczno-budowlanych i sprawowania nadzoru autorskiego a to oznacza, że dokumenty przez nich podpisane noszą walor dokumentów oryginalnych;
- błędnej wykładni art. 91 ust. 1 pkt. 2 wyżej wymienionej ustawy Prawo budowlane, sprzecznej z art. 12 ust. 1 pkt 1 tej samej ustawy jak również błędnej wykładni art. 231 § 2 k.k. przez przyjęcie jako wypełnienie znamion tego przestępstwa zachowania naruszające wyłącznie przepisy ustawy z dnia 22 marca 1990 r. (art. 18 ust.1) o pracownikach samorządowych” (Dz.U. z 2001 r. ,r nr 142 poz.1593 z póź.zm.) i jej zmienionej wersji ustawą z dnia 21 listopada 2008 r. (art.30 ust. 1) - za co oskarżona została w oparciu o wymienione wyżej przepisy ukarana zwolnieniem z pracy i pozbawieniem uprawnień wynikających z wieloletniego zatrudnienia.

obrazę przepisów postępowania a zwłaszcza art. 5 i 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu reguł swobodnej oceny dowodów to jest zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez:

- przyjęcie, że udzielenie pomocy interesantowi w zakresie gromadzenia niezbędnych dokumentów, wypełnienia wniosków, niezwłocznego załatwiania spraw do których prowadzenia była powołana oskarżona, narusza interes publiczny bądź prywatny, jest przekroczeniem uprawnień i wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 231 § 1 k.k.
- przyjęcie, że inwestorzy, sprawami których zajmowała się oskarżona miały szybciej załatwiane niezbędne formalności i w krótszym czasie w ich sprawach były wydawane pozwolenia na budowę, podczas gdy materiał dowodowy nie zawiera faktów pozwalających na dokonanie takich ustaleń a więc w tej części sąd w sposób

oczywisty zastąpił zasadę swobodnej oceny dowodów, dowolnością co narusza prawidłowy i zgodny z procedurą proces orzekania.

a) w części dotyczącej skazania W. D.

obrazę przepisów prawa materialnego przez:

- niewłaściwe zastosowanie art. 18 § 3 kk w zw. z art. 271 § 1 i 3 kk, i art. 273 kk ponieważ oskarżony W. D. na podstawie art. 12 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. „Prawo budowlane” (Dz. U. Nr 89 poz.414 z póź. zm.) w wersji obowiązującej w okresie od stycznia 2007 r do miesiąca maja 2010 r. miał uprawnienia osoby sprawującej samodzielne funkcje techniczne w budownictwie i był upoważniony nie tylko do projektowania, ale także sprawdzania projektów architektoniczno-budowlanych, sprawowania nadzoru autorskiego, kierowania budową, a to oznacza, że dokumenty przez niego podpisane noszą walor dokumentów oryginalnych;
- błędną wykładnię art. 231 § 2 k.k. przez przyjęcie jako wypełnienie znamion tego przestępstwa wykonywanie przez oskarżonego swojego zawodu, a więc między innymi sprawdzanie projektów wykonanych przez osoby pod jego nadzorem i kierownictwem o czym świadczą wyjaśnienia współoskarżonej J. T. (1), że oskarżony D. po zapoznaniu się z przedstawioną przez nią propozycją i sprawdzeniu zawartych w niej treści, akceptował je lub nanosił poprawki do czego był i uprawniony i zobowiązany zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 1 cytowanej już ustawy Prawo budowlane, a nadto przypisanie oskarżonemu pomocnictwa do rzekomego przekroczenia uprawnień jako funkcjonariusza publicznego przez J. T. (1) jakby w dalszej fazie procedowania zakończonego wydaniem decyzji zezwalającej na budowę oskarżony miał jakikolwiek udział lub wiedzę co do jego przebiegu.

obrazę przepisów postępowania a zwłaszcza art. 5 i 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu reguł swobodnej oceny dowodów to jest zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez:

- przyjęcie, że skorygowanie projektu opracowanego przez współpracującą z oskarżonym koleżankę, a więc działanie w zakresie posiadanej wiedzy i uprawnień, nanoszenie poprawek na konkretny projekt, a następnie przyjęcie tego dokumentu za własny i podpisanie go jest fałszerstwem dokumentu;
- przyjęcie, że wykonując swój zawód między innymi w zakresie polegającym na sprawdzaniu projektów budowlanych, nanoszeniu korekt i poprawek działał w celu osiągnięcia korzyści polegającej na poleceniu go jako osoby mogącej wykonywać funkcję kierownika budowy i przypisanie oskarżonemu z tego tytułu chęci osiągnięcia korzyści materialnej, co jest sprzeczne nie tylko z doświadczeniem życiowym, ale także prawidłami wolnego rynku którego zasady określają wiedza, fachowość, dostępność w zakresie świadczonych usług za co każdemu świadczącemu usługi nie tylko w budownictwie należy się wynagrodzenie, bo ono jest celem prowadzonej działalności gospodarczej;
- przyjęcie, że wykonując swój zawód udzielił pomocy J. T. (1) ułatwiając jej nie tylko naruszenie art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych, a także w wyczerpaniu znamion przekroczenia obowiązków służbowych, wywołujących uzasadnione podejrzenie o stronniczość lub interesowność, co zdaniem sądu stanowi działanie na szkodę interesu publicznego w postaci naruszenia zasady bezstronności i rzetelności w wykonywaniu zadań publicznych.

c) w części dotyczącej skazania K. T.:

obrazę przepisu prawa materialnego art. 91 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo Budowlane przez niewłaściwe zastosowanie i wadliwą jego interpretację, polegającą na przyjęciu, że oskarżony wykonywał samodzielną

funkcje techniczną w budownictwie podczas gdy żaden z cytowanych w zarzucie dokumentów a więc projekt budowy, przebudowy i rozbudowy budynków mieszkalnych i gospodarczych ani żadna adaptacja projektów gotowych nie nosi jego podpisu;

obrazę przepisów postępowania a zwłaszcza art. 5 i 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu reguł swobodnej oceny dowodów to jest zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego przez:

- przyjęcie, że pomimo braku jakiegokolwiek dokumentu projektowego z podpisem oskarżonego jako projektanta, oskarżony wykonywał samodzielną funkcję techniczną w budownictwie ponieważ prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...);
- przyjęcie, że wykonywanie pracy kreślarsza wyczerpuje odpowiedzialność oskarżonego z art. 91 ust. 1 pkt. 2 w/w ustawy;
- przyjęcie jako okoliczności obciążającej oskarżonego, że prowadząc działalność gospodarczą prowadził ją w celu osiągnięcia korzyści materialnej,
- odrzucenie wyjaśnień oskarżonego, że jego działalność gospodarcza została zarejestrowana jako (...) pomimo złożenia na piśmie oświadczenia, że nie posiada on uprawnień do wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie i że będzie w tym zakresie współpracował z osobami posiadającymi takie uprawnienia.

Podnosząc wyżej wymienione zarzuty obrońca wniosł:

- o uchylenie zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych - ewentualnie
  - o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zduńskiej Woli;
1. Prokurator Okręgowy w Sieradzu, który zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonej J. B. (1) oraz na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił orzeczeniu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający istotny wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, iż oskarżona J. B. (1) wykonywała projekty budowlane w ramach praktyki zawodowej zmierzającej do uzyskania uprawnień budowlanych - pod nadzorem i kierownictwem uprawnionego projektanta R. K. (2), podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż podejrzana pomimo nieposiadania uprawnień budowlanych wykonywała w sposób samodzielny działalność w zakresie projektowania, która nie mieściła się w ramach praktyki zawodowej i nie odbywała się pod kierownictwem uprawnionego projektanta, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż brak jest podstaw do przypisania J. B. (1) sprawstwa przestępstwa z art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane i uniewinnienia oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu.

W konsekwencji skarżący wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonej J. B. (1) i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

2. obrońca oskarżonych B. B. (1) i J. K. (1), który zaskarżył wyrok w całości oraz na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na uznaniu oskarżonych B. B. (1) i J. K. (1) za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, spowodowany dokonaniem przez Sąd I Instancji oceny materiału dowodowego sprzecznej z dyrektywami wyrażonymi w art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., 4, 5 i 7 k.p.k. i skutkujący wydaniem orzeczenia, którego utrzymanie po myśli art. 440 k.p.k. byłoby rażąco niesprawiedliwe, podczas gdy:

- podstawę ustaleń faktycznych stanowią wewnętrznie sprzeczne, niespójne zeznania świadka B. F., które winny zostać ocenione ze szczególną ostrożnością ze względu na fakt, iż:

- brak jest dowodów sprawstwa czynu z art. 271 § 1 i 3 k.k., tj. poświadczenia nieprawdy polegającego na podpisaniu przez J. K. (1) niesporządzonych przez siebie projektów instalacji sanitarnych; sprawstwa czynu przypisanego B. B. (1),

a) obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, w szczególności art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez brak wystarczającej i prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego i oparciu jej na ustaleniach dotyczących zdarzeń, które faktycznie nie miały miejsca.

W petitum apelacji obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych B. B. (1) i J. K. (1) od przypisanych im przez Sąd Rejonowy czynów.

2. obrońca oskarżonych M. W. (1) i G. J., który na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił orzeczeniu:

a) w części dotyczącej oskarżonej M. W. (3) obrazę przepisów postępowania art. 7 i 5 § 2 k.p.k. poprzez wybiórczą i niekompletną ocenę materiału dowodowego, dowolną jego ocenę sprzeczną z zasadami prawidłowego wnioskowania

i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych

w zakresie zachowań objętych zarzutem, jakoby oskarżona działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działała na szkodę interesu publicznego oraz wykonywała samodzielną funkcję w budownictwie nie mając uprawnień, a także nakłoniła W. D. do poświadczenia nieprawdy w postaci potwierdzenia wykonania projektu budowlanego w celu osiągnięcia korzyści majątkowej podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego do takich wniosków prowadzić nie może;

b) w części dotyczącej oskarżonego G. J. naruszenie prawa procesowego art. 5 § 2 i 7 k.p.k. poprzez dowolną, niekompletną, sprzeczną

z zasadami doświadczenia życiowego i logiki ocenę materiału dowodowego,

co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych przez błędne ustalenie,

że oskarżony poświadczył nieprawdą co do okoliczności mającej znaczenie prawne, że podpisywał projekty budowlane w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz udzielił pomocy B. F. do niedopełnienia obowiązków jako funkcjonariusza publicznego, co było działaniem na szkodę interesu publicznego

i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej,

Podnosząc wymienione zarzuty obrońca wniosł o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonych.

1. M. K. (1), który zaskarżył wydany wyrok w całości oraz zarzucił orzeczeniu naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i zasady in dubio pro reo, kwestionując wiarygodność B. F., a także wskazując na błędną wykładnię przepisów ustawy Prawo budowlane, zwłaszcza w zakresie regulującym rolę projektanta i zasady opracowywania projektów budowlanych.

W konkluzji oskarżony wniosł o uniewinnienie i zwrot kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W następstwie przeprowadzenia kontroli odwoławczej Sąd Okręgowy uznał,

że zaskarżony wyrok w dotychczasowym kształcie nie może się ostać i wymaga istotnej korekty, postulowanej zresztą przez oskarżonych oraz ich obrońców. Wskazać bowiem należy, że apelacje obrony okazały się w częściowo zasadne. Ponadto stwierdzone w toku postępowania uchybienia, podnoszone w środkach odwoławczych, wymagały dokonania zmiany wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli, także w zakresie wykraczającym poza podmiotowe granice zaskarżenia, to jest w odniesieniu do J. W. (1) i A. K. (1). Jest tak dlatego, że za taką zmianą przemawiały względy analogiczne jak

w przypadku oskarżonych, którzy wnieśli apelacje (art. 435 k.p.k.). Niezasadna okazała się natomiast apelacja Prokuratora Okręgowego w Sieradzu. Zważywszy na treść wniesionych środków odwoławczych, w szczególności podobieństwo uznanych przez sąd odwoławczy za skuteczne, podniesionych w nich zarzutów, istnieje możliwość ich zbiorczego omówienia.

W szczególności rację mają skarżący kwestionując możliwość przypisania oskarżonym, w ustalonych okolicznościach faktycznych, przestępstw przeciwko wiarygodności dokumentów (art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k.) oraz z art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane i to niezależnie od postaci zjawiskowej - sprawstwa bezpośredniego czy też podżegania lub pomocnictwa. W ocenie Sądu Okręgowego, w tym zakresie, rozumowanie zaprezentowane przez oskarżyciela publicznego w uzasadnieniu aktu oskarżenia, które następnie zostało bezrefleksyjnie powielone przez Sąd Rejonowy, jest

z gruntu nielogiczne i nie sposób go akceptować. Pomijając w tym miejscu kwestie natury dowodowej, jako że jest to problem wtórny, dla zilustrowania zaistniałych w toku postępowania uchybień, wystarczy odwołać się do argumentów natury prawnej, trafnie sygnalizowanych, choć nie zawsze prawidłowo zaklasyfikowanych, gdy chodzi o kategorie zarzutów, przez obrońców oraz oskarżonego M. K. (1).

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy niewątpliwie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego (art. 438 pkt 1 k.p.k.). Oceniając problem pod tym kątem,

w pierwszej kolejności należy odnieść się do kluczowych w niniejszej sprawie pojęć tworzących znamiona wymienionych wyżej przestępstw. W szczególności chodzi tu

o pojęcie dokumentu poświadczającego nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne oraz o rozumienie znamienia wykonywania samodzielnej funkcji w budownictwie. Zgodnie z art. 115 § 14 k.k. dokumentem jest każdy przedmiot lub inny zapisany nośnik informacji, z którym jest związane określone prawo, albo który ze względu na zawartą

w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne. W rozumieniu tego przepisu projekt budowlany co do zasady może być takim dokumentem, gdyż stanowi dowód w procesie budowlanym, niezbędny na etapie występowania przez inwestora o pozwolenie na budowę. Wymogi wynikające ze stopnia skomplikowania czynności projektowania oraz względy bezpieczeństwa sprawiają, że jego autorem musi być osoba, która daje gwarancje, iż projekt ten spełnia warunki sztuki budowlanej. Stąd też profesjonalizacja i ograniczenia w dostępie do zawodów związanych

z projektowaniem oraz konieczność uzyskiwania uprawnień pozwalających na wykonywanie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie. Z powyższego nie można jednak wywodzić, tak jak uczynił to Prokurator, a za nim Sąd Rejonowy, że projektant ma obowiązek osobiście (w sensie fizycznym) nakreślić projekt i nie może skorzystać z efektu pracy innej osoby, która faktycznie opracowała (nakreśliła) projekt budowlany. Takie założenie prowadziłoby do absurdalnego wniosku, że każdy kto nie ma uprawnień, sporządzając choćby dla rozrywki rysunek, który mógłby zostać uznany za projekt budowlany, wykonuje czynność projektowania w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, a tym samym naraża się na odpowiedzialność karną, gdyż pełni samodzielną funkcję w budownictwie. Istotą przestępstwa z art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane, jest natomiast co innego. Czyn ten polega na przypisywaniu sobie uprawnień, których się nie posiada, a w konsekwencji na wprowadzaniu w błąd tak innych uczestników procesu budowlanego (inwestorów) jak i organów budowlanych. Innymi słowy chodzi

o podszywanie się pod osobę, która ma uprawnienia do wykonywania samodzielnej funkcji w budownictwie, przez sprawcę nie posiadającego takich uprawnień. W odniesieniu do realiów przedmiotowej sprawy musiałoby to polegać na podpisaniu się projektem mającym służyć jako dowód w procesie budowlanym ze świadomością, że mocy takiego dowodu on nie posiada, gdyż jego autor (osoba składająca podpis) nie ma koniecznych uprawnień. Będzie tak np. w sytuacji podpisania projektu wykraczającego poza przysługujące osobie uprawnienia lub przez osobę posługującą się sfałszowanymi dokumentami poświadczającymi uprawnienia budowlane. Jest to przypadek J. W. (1),

w odniesieniu do czynu polegającego na sporządzeniu projektów przebudowy budynku usługowo – produkcyjnego na piekarnię oraz dobudowy magazynu mąki i wydawania pieczywa dla J. W. (4). Oskarżony nie miał bowiem uprawnień do projektowania tego rodzaju obiektów, co wynika wprost z zeznań świadka C.. Dlatego też w tej części, Sąd Okręgowy nie dokonał modyfikacji zaskarżonego wyroku uznając rozstrzygnięcie za prawidłowe. Inaczej jest

w przypadku pozostałych oskarżonych, w zakresie dotyczącym sporządzania przez nich projektów budowlanych, podpisanych następnie przez osoby posiadające stosowne uprawnienia. Zaznaczyć należy, że J. T. (1), A. K. (1), M. W. (1), J. B. (1) i K. T. nie przypisywali sobie takich uprawnień. Doskonale zdawali sobie sprawę z tego, że złożenie podpisu pod samodzielnie wykonanym projektem mogłoby nie tylko narazić ich na podejrzenia, iż jako pracownicy samorządowi łamią zakaz podejmowania dodatkowych zajęć (co dotyczy pracowników starostwa M. W. (1) i J. T. (1)), ale również byłoby nieskuteczne w tym sensie, że taki projekt chociażby pod względem technicznym jak najbardziej profesjonalnie wykonany, bez podpisu osoby uprawnionej, nigdy nie powinien skutkować uzyskaniem pozwolenia na budowę. Dlatego też, taki rysunek nakreślony przez kogokolwiek, do chwili złożenia pod nim podpisu przez osobę posiadającą wymagane przez prawo budowlane uprawnienia, jest co najwyżej projektem projektu budowlanego. Dopiero w tym momencie staje się dokumentem służącym za dowód

w postępowaniu administracyjnym o wydanie pozwolenia na budowę. Nie ma zarazem przeszkód, aby architekt, czy inna osoba posiadająca uprawnienia do wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie opatrzyła podpisem projekt opracowany przez osobę, która takich uprawnień nie posiada. Podpis zaś, ma nie tylko gwarantować prawidłowość i zgodność z prawem budowlanym projektu, ale również skutkuje przejęciem na siebie, przez osobę posiadającą uprawnienia, pełnej odpowiedzialności za tenże projekt. Jest przecież oczywiste, że w przypadku jakichkolwiek błędów w projekcie, wszelkie konsekwencje nie tylko o charakterze cywilnoprawnym (odpowiedzialność odszkodowawcza) ale również karnym np. z powodu katastrofy budowlanej będącej skutkiem błędów projektanta, poniesie osoba z uprawnieniami, która zaświadczyła swoim podpisem zgodność ze sztuką budowlaną, a nie ten kto faktycznie projekt nakreślił. Odpowiedzialność uprawnionego projektanta jest zatem w takiej sytuacji niezależna od tego, czy projekt nakreślił w całości, częściowo, czy go w jakikolwiek sposób skorygował,

a nawet od tego czy prawidłowo go skontrolował. Jeśli podpisał projekt, nie weryfikując jego poprawności, bierze na siebie pełne ryzyko związane z ewentualnymi błędami. Tym samym osoba bez uprawnień sporządzająca projekt celem przekazania go do zatwierdzenia osobie z uprawnieniami, nie wykonuje samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie

i takiego prawa sobie w żadnej mierze nie usurpuje. Taką funkcję wykonuje jedynie projektant z uprawnieniami, podpisujący opracowany przez nią projekt, co jest nie tylko dozwolone, ale zwłaszcza przy dużych i skomplikowanych projektach bywa standardem. Przepięstwo z art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane popełni zatem ten, kto pod projektem się podpisze, mimo świadomości braku uprawnień, zaś dowodem popełnienia takiego przestępstwa będzie konkretny projekt architektoniczno – budowlany, na którym widnieje podpis sprawcy. Takie też stanowisko przedstawił też Prokurator Generalny

w odpowiedzi z 5 kwietnia 2012 r. sygn. PG VIII TK 56/11 (źródło strona internetowa [http://arch.pg.gov.pl/upload_\(...\).pdf](http://arch.pg.gov.pl/upload_(...).pdf)), na wniosek Polskiej Izby Inżynierów Budownictwa o zbadanie przez Trybunał Konstytucyjny zgodności z Konstytucją RP m.in. art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane. Postępowanie to zostało umorzone z uwagi na zmianę stanu prawnego i dotyczyło funkcji rzeczoznawcy budowlanego, niemniej treść odpowiedzi wskazuje jak należy rozumieć pojęcie wykonywania samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie. Nie podlega dyskusji, iż projekt, na podstawie którego możliwe jest wybudowanie obiektu architektonicznego, musi zostać stworzony zgodnie ze sztuką projektową, budowlaną, zasadami wiedzy technicznej, narzuconymi normami oraz z wyborem i oznaczeniem odpowiednich materiałów. Ustawodawca zadbał o to, aby w procesie budowlanym uczestniczyć mogły jedynie osoby wykwalifikowane dzięki systemowi uprawnień budowlanych. Jednakże w praktyce projektowaniem architektonicznym zajmują się również osoby, które nie posiadają uprawnień budowlanych. Specyfika projektowania objawia się tym, iż zarówno nad projektem koncepcyjnym, jak i budowlanym pracuje zazwyczaj cały zespół osób, nawet w zakresie samej architektury, z pominięciem projektów branżowych. Jednak w przypadku projektu budowlanego jedynie projektanta posiadającego uprawnienia wpisać można do metryki jako projektanta w rozumieniu prawa budowlanego. Tu dodatkowych argumentów dostarcza ustawa o prawie autorskim. Otóż, w momencie wskazania osoby posiadającej uprawnienia, jako projektanta danego projektu, powstaje domniemanie, iż jest on jego twórcą. Domniemywa się bowiem, że twórcą jest osoba, której nazwisko w tym charakterze uwidoczniło na egzemplarzach utworu lub której autorstwo podano do publicznej wiadomości w jakikolwiek inny sposób w związku z rozpowszechnianiem utworu (art. 8 ust. 2 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych). Powyższe prowadzi do oczywistej konstatacji, że ani osoba fizycznie sporządzająca projekt projektu (w niniejszej sprawie J. T. (1), A. K. (1), M. W. (1), J. B. (1), K. T., B. B. (1)) ani osoba podpisująca go w granicach

przysługujących jej uprawnień (W. D., G. J., M. K. (1), J. K. (1)), takim zachowaniem nie wyczerpuje znamion art. 91 ust.1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane i nie ma znaczenia na jakiej zasadzie doszło pomiędzy nimi do porozumienia i czy ta współpraca była w jakikolwiek sposób sformalizowana. Złożenie podpisu pod projektem przez osobę z uprawnieniami, która faktycznie go nie sporządziła, nadaje mu moc dokumentu niezależnie od tego czy i jaki był jej wkład w jego opracowanie i taki dokument może być podstawą do wydania pozwolenia na budowę. Wskazany problem ma również swój wymiar praktyczny. Organ wydający pozwolenie, nie ma przecież możliwości ustalenia, czy osoba podpisana pod projektem sporządziła go osobiście, ani też czy i w jaki sposób go weryfikowała. Istotne jest natomiast to, czy osoba taka posiada uprawnienia zawodowe i jest wpisana na listę uprawnionych projektantów. Jest przy tym oczywiste, że w swej warstwie merytorycznej, projekt może zawierać błędy niezależnie od tego przez kogo (osobę z uprawnieniami czy też bez uprawnień) fizycznie został sporządzony.

Z podobnych przyczyn nie ma mowy o popełnieniu przestępstwa z art. 271 § 1 i 3 k.k. przez oskarżonych, którzy podpisywali projekty projektów (W. D., G. J., J. K. (1), M. K. (1)), gdyż oskarżeni nie poświadczali w ten sposób żadnej okoliczności mającej znaczenie prawne. Jest tak dlatego, że nie jest okolicznością mającą istotne znaczenie prawne, kto fizycznie nakreślił projekt. Żaden przepis nie wymaga osobistego nakreślenia projektu przez osobę z uprawnieniami. Istotne jest jak już wcześniej wskazano, że projektant z uprawnieniami, składając podpis bierze na siebie pełną odpowiedzialność oraz nadaje projektowi walor wiarygodnego dokumentu. Zaznaczyć bowiem należy, że poświadczenie nieprawdy to nic innego jak nadanie przez osobę posiadającą status funkcjonariusza publicznego lub osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu, waloru prawdy, przedstawionemu w dokumencie fałszywemu obrazowi rzeczywistości, albo opisanemu jako prawdziwe zjawiska, które w rzeczywistości nie zaistniało lub też zaistniało lecz w innej postaci. Tymczasem samo sporządzenie projektu budowlanego z zasady nic nie poświadczają, skoro projekt sporządzany jest na przyszłość,

a zatem nie opisuje stanu teraźniejszego. Inna sytuacja dotyczy osoby uprawnionej (np. inspektora nadzoru budowlanego lub kierownika robót), która niezgodnie z prawdą, potwierdza swoim podpisem, że roboty budowlane zostały wykonane zgodnie z projektem. Można ewentualnie zastanawiać na odpowiedzialnością, ale wyłącznie po stronie uprawnionego projektanta, który podpisał projekt odbiegający od rzeczywistości i to

w zakresie takich okoliczności istniejących w czasie projektowania, które rzutują na możliwość uzyskania, bądź warunki pozwolenia na budowę np. przedstawienie w projekcie nieprawdziwego przebiegu granic działki, na której ma być posadowiony zaprojektowany budynek, w celu uniknięcia ograniczeń wynikających z prawa sąsiedzkiego. Wówczas bowiem taki projekt, we wskazanym zakresie, może podlegać ocenie w kategoriach prawdy bądź fałszu. Taka sytuacja nie zachodzi jednak w przedmiotowej sprawie. Z powyższego wynika również, że skoro nie mamy do czynienia z poświadczeniem nieprawdy co do okoliczności mającej znaczenie prawne, to tym samym wykluczone było przypisanie odpowiedzialności za to przestępstwo, także w formie podżegania innym osobom

w szczególności tym, które projekt budowlany fizycznie nakreśliły. Dotyczy to J. T. (1), J. W. (1) (pierwszy z zarzucanych skarżonemu czynów), A. K. (1) (pierwszy z zarzucanych jej czynów), M. W. (1) i B. B. (1). Było to bowiem podżeganie (nakłanianie) wyłącznie w potocznym rozumieniu tego słowa, lecz z pewnością nie do przestępstwa poświadczenia nieprawdy, a tym samym nie mieszczące się ramach wyznaczonych znamionami art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 k.k. Tym samym nie można też mówić o popełnieniu przez J. T. (1), J. W. (1) (pierwszy z zarzutów) i M. W. (1), przestępstwa z art. 273 k.k.

Wskazane wyżej okoliczności skutkowały koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku i to przy niezmienionych ustaleniach faktycznych, bo nie sposób kwestionować,

że projektanci z uprawnieniami podpisywali sporządzane przez pracowników Starostwa

w Z. projekty projektów budowlanych. Rzecz jednak w tym, że takie zachowanie nie mogło zostać zakwalifikowane jako przestępstwo z art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane ani też z art. 271 § 1 i 3 k.k. oraz z art. 273 k.k. i to niezależnie od przyjętej postaci zjawiskowej czynu. W konsekwencji oskarżonych A. K. (1) (zakresie czynu z punktu VII), M. K. (1), K. T., J. K. (1) i B. B. (1), zgodnie z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 414 § 1 k.p.k. i art. 458 k.p.k. należało uniewinnić od dokonania zarzucanych im przestępstw, a ponieważ zmiana wyroku podyktowana była względami prawnymi, analiza innych wskazywanych przez obrońców uchybień, stała się dla zbędna dla wydania rozstrzygnięcia apelacyjnego. Dlatego, też rozpoznanie złożonych przez nich środków odwoławczych, w zakresie

dotyczącym naruszenia wymienionych wyżej przepisów części szczególnej Kodeksu karnego, ograniczono do zarzutów wskazujących na wydanie wyroku przez Sąd I instancji z obrazą prawa materialnego.

Wyżej wskazane okoliczności zadecydowały o bezzasadności apelacji, wniesionej w części odnoszącej się do uniewinnienia J. B. (1), przez Prokuratora Okręgowego w Sieradzu. Truizmem jest w tej sytuacji stwierdzenie, że wyrok Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli w tej części był prawidłowy, choć z zupełnie innych z przyczyn niż te, na które wskazano w uzasadnieniu orzeczenia. Niezależnie bowiem od tego czy i w jakim zakresie J. B. (1) wykonując projekty podlegała nadzorowi osoby posiadającej wymagane uprawnienia, czy była to współpraca mieszcząca się w ramach szkolenia (doskonalenia zawodowego) oraz na ile była ona sformalizowana, działania oskarżonej nie wyczerpywały znamion zarzucanego jej przestępstwa. Oskarżona bez względu na ocenę tych okoliczności, nie wykonywała samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie. Tezy zawarte w apelacji, powielające w zasadzie argumentację uzasadnienia aktu oskarżenia, opierają się na błędnej wykładni pojęcia projektowania w rozumieniu przepisów ustawy Prawo budowlane, a w szczególności na utożsamianiu go z obowiązkiem osobistego kreślenia (rysowania) projektu. Wyżej wskazano dlaczego takie wnioski nie do przyjęcia. Oskarżona nie podpisywała się pod nakreślonymi przez siebie projektami, a co za tym idzie nie może odpowiadać za przestępstwo z art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane. To, że autoryzowanie cudzego opracowania projektowego, nie spełnia kryteriów nadzoru i kierowania wykonaniem projektu, jest okolicznością dla rozstrzygnięcia sprawy irrelevantną. Podzielając stanowisko świadka Z. C., na którego powołuje się skarżący, a zgodnie z którym działalność J. B. (1) nie spełniała wymogów odbywania praktyki zawodowej, stwierdzić należy, że nie oznacza to wcale, że oskarżona wykonywała samodzielną funkcję techniczną w budownictwie. Powyższe mogłoby mieć co najwyżej znaczenie dla oceny warunków pozwalających na ubieganie się przez oskarżoną o uprawnienia do wykonywania takiej funkcji, ale samo w sobie pozostaje bez związku z postawionym jej zarzutem. Natomiast odwołanie się przez oskarżyciela publicznego do statusu prawnego zawodu notariusza jest w tym sensie prawidłowe, że notariusz również najczęściej nie sporządza osobiście aktów notarialnych i nie istnieją żadne ograniczenia w możliwości posługiwania się przez niego projektami aktów przygotowywanych przez inne osoby. Takim osobom trudno cokolwiek zarzucić, a rzecz w tym, że notariusz (jako osoba uprawniona) podpisując projekt aktu, akceptuje jego treść, lecz wcale nie poświadcza, że osobiście go napisał. Oczywiście inaczej należałoby oceniać działalność fałszywej kancelarii notarialnej, ale ten przykład nie przystaje do realiów rozpatrywanej sprawy. Powyższe świadczy o słusznej intuicji oskarżyciela, która jednak nie przełożyła się na właściwe wnioski.

Wskazana wyżej argumentacja skutkowałą natomiast zmianami w opisach oraz kwalifikacjach prawnych czynów zarzucanych oskarżonym J. T. (1), J. W. (1) (w zakresie pierwszego z zarzucanych mu czynów), M. W. (1), W. D. oraz G. J.. Nie mogło być bowiem mowy o ich całkowitym uniewinnieniu, gdyż w ocenie Sądu Okręgowego, rację miał zarówno oskarżyciel jak i Sąd Rejonowy uznając, że swoim zachowaniem wymienieni oskarżeni wypełnili znamiona odpowiednio art. 231 § 2 k.k. oraz art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k.

Nie podlega dyskusji, że oskarżeni J. T. (1), J. W. (1), M. W. (1) oraz wcześniej skazana B. F., naruszyli przepisy art. 18 ustawy z 22 marca 1990 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz.U. z 2001 r. Nr 142 poz. 1593) i art. 30 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. (Dz. U Nr 223, poz. 1458) o pracownikach samorządowych. W tym kontekście wskazać należy, że ocena, czy doszło do naruszenia zakazu w konkretnej sytuacji, opiera się na rozważeniu relacji pomiędzy obowiązkami pracownika samorządowego na stanowisku, na którym jest zatrudniony w urzędzie oraz rodzajem dodatkowych zajęć, które podjął. Najczęściej do naruszenia zakazu z art. 30 ust. 1 ustawy o pracownikach samorządowych będzie dochodzić w sytuacjach, w których istnieje ryzyko, że pracownik mógłby wykorzystać swoje kompetencje urzędowe w działalności, którą podejmuje dodatkowo. Ponadto zaznaczyć należy, że nie chodzi o wykazanie konkretnych zdarzeń, które miały taki charakter, ile o wykazanie, że takie niebezpieczeństwo racjonalnie istnieje (tak m.in. WSA w Lublinie wyrok z 5 lutego 2015 r. w sprawie (...) SA/Lu 532/14; źródło System Prawa LEX nr 1655127). Ponadto dla przyjęcia działania funkcjonariusza publicznego na szkodę interesu publicznego lub prywatnego nie jest konieczne, by wystąpił jakikolwiek uszczerbek w chronionych prawem dobrach,

a wystarczy, by wystąpiło zagrożenie tym uszczerbkiem. Nie oznacza to jednocześnie, że naruszenie wskazanego wyżej zakazu należy traktować jako naganne wyłącznie w kontekście zasad etyki lub że odpowiedzialność w tym zakresie ogranicza się jedynie do kar dyscyplinarnych. Dlatego nie ma racji obrońca J. T. (1) sugerując, że Sąd Rejonowy przyjął błędną wykładnię art. 231 § 2 k.k., skoro oskarżona poniosła już odpowiedzialność służbową. Tu jedynie na marginesie zaznaczyć należy, że skarżący popada w pewną sprzeczność. Z jednej bowiem strony powołuje się na zwolnienia oskarżonej z pracy, co ma uzasadniać brak możliwości przypisania jej odpowiedzialności karnej, a z drugiej podnosi, że działania oskarżonej jako urzędnika wręcz służyły realizacji interesu, tak prywatnego jak i publicznego. Nie wiadomo więc, czy skarżący w ogóle za słuszne uznaje wyciągnięcie wobec J. T. (1) konsekwencji służbowych.

W ocenie Sądu Okręgowego nie ma przeszkód, aby w konkretnych okolicznościach to samo zachowanie, traktowane jako przewinienie służbowe, mogło być oceniane również jako przekroczenie lub niedopełnienie obowiązków w rozumieniu art. 231 § 1 i 2 k.k. W wyroku z 4 grudnia 2013 r. wydanym w sprawie III KK 298/13 (źródło System Prawa LEX nr 1402635) Sąd Najwyższy stwierdził, że „nie można a priori odrzucić poglądu, aby dobre imię, zaufanie publiczne do samorządowych organów władzy, czy też przestrzeganie zasady niezawisłości w działaniu organów i równego traktowania obywateli wobec prawa, były zbyt abstrakcyjnymi zasadami życia publicznego, by mogło dojść do ich narażenia w sposób konkretny. To przecież w oparciu o takie właśnie atrybuty władzy publicznej (w tym samorządowej) dokonuje się ocen w zakresie sprawności organów publicznych i buduje się zaufanie do państwa i jego struktur. Jeśli zatem jako interes publiczny traktować ogólny interes zbiorowy organizacji społecznej, państwa lub samorządu i życia społecznego,

to trudno uznać, że np. spowodowanie narażenia autorytetu określonego organu władzy samorządowej, czy też narażenie utraty dobrego imienia oraz zaufania w zakresie bezstronności w wykonywaniu władzy, nie spełnia kryterium działania na szkodę, z uwagi na zbyt ogólnikowość czy niekonkretność”. Sąd Okręgowy przedstawiony pogląd w pełni podziela. Odnosząc go natomiast do realiów niniejszej sprawy wskazać należy, że J. T. (1), J. W. (1) i M. W. (1) będąc funkcjonariuszami publicznymi sporządzali, a właściwie kreślili projekty budowlane, niezbędne inwestorom występującym z wnioskami o wydanie pozwoleń na budowę do wydziału, w którym oskarżeni pełnili swoje obowiązki. Tym samym przekraczali uprawnienia sporządzając za wynagrodzeniem projekty dokumentów, które następnie wpływały do Wydziału Architektury i Budownictwa Starostwa Powiatowego w Z. i podlegały ocenie przy wydawaniu decyzji o pozwoleniu na budowę. Konflikt interesów jest tu, aż nadto widoczny. Takie zachowanie niewątpliwie godzi w autorytet władzy publicznej, gdyż może rodzić u wnioskodawców przekonanie o nierównym traktowaniu interesantów, a tym samym o konieczności zlecenia specjalistycznych czynności związanych z projektowaniem, pracownikom urzędu oraz budzić obawy przed zlecaniem tych prac osobom spoza grupy urzędników. Niewątpliwie wywołuje to również uzasadnione podejrzliwości

i interesowności, nie mówiąc już o tym, że godzi w interesy grupy zawodowej architektów - osób posiadających uprawnienia i wykonujących zawód zaufania publicznego, bo ustawodawca z różnych względów ogranicza dostęp do tychże zawodów. Postępowanie oskarżonych w istocie podważa sens tego typu ograniczeń. Dodać też można, że oskarżeni doskonale wiedzieli, że nie powinni wykonywać takich prac, stąd też nigdy nie firmowali ich swoim nazwiskiem. Działalność urzędników nie ograniczała się, jak chciałby to widzieć obrońca J. T. (1), do udzielania informacji, wskazówek i wyjaśnień interesantom. W istocie oskarżeni prowadzili sprawy inwestorów o uzyskanie pozwolenia na budowę na zasadach podobnych do umowy zlecenia z elementami umowy o dzieło, gdyż jak wynika z materiału dowodowego nie tylko sporządzali projekty budowlane, ale również sami dbali

o to, aby zostały one zaopatrzone w konieczne podpisy osób uprawnionych i czuwali nad dalszym biegiem postępowania. Działali więc analogicznie jak pełnomocnicy i otrzymywali za to wynagrodzenie. Z kolei po stronie osób z uprawnieniami, podpisujących sporządzane przez urzędników Starostwa Powiatowego w Z. projekty, taka sytuacja mogła rodzić przeświadczenie, że odmowa złożenia podpisu pod projektem, będzie skutkować nieprzyjemnościami ze strony urzędu przy ocenie wykonanych przez nich prac, lecz

z pominięciem pracowników starostwa, zaś wyświadczenie koleżeńskiej przysługi, pomijając kwestie relatywnie niewielkich gratyfikacji finansowych uzyskiwanych przez uprawnionych projektantów, zaprocentuje przychylnością urzędników w przyszłości. Jest to szczególnie niebezpieczne w małym lokalnym środowisku, gdzie osoby wykonujące tego rodzaju specjalistyczne zawody oraz sprawujące funkcje urzędnicze, siłą rzeczy pozostają ze sobą w stałych kontaktach. W konsekwencji może to prowadzić do wytworzenia się nieetycznych i niezdrowych relacji opartych

na wspólnych interesach, pomiędzy projektantami a urzędnikami, niekoniecznie z pożytkiem dla klientów (interesantów). W tym wypadku mamy natomiast do czynienia z procederem powszechnym, skoro działalność pracowników starostwa była aprobowana przez naczelnika wydziału, który zresztą sam w niej uczestniczył. Nie jest to z pewnością zjawisko pożądane gdyż sprawia, że weryfikacja dokumentów niezbędnych w postępowaniu administracyjnym staje się czysto iluzoryczna. Niezależnie zatem od tego czy obawy, o których mowa potwierdziłyby się w rzeczywistości, to niewątpliwie działania oskarżonych podważały zaufanie obywateli nie tylko w stosunku do środowiska urzędniczego, ale również wobec do uprawnionych architektów (projektantów) osób wykonujących zawody zaufania publicznego. To zaś należy już oceniać w kategoriach działania na szkodę interesu publicznego w rozumieniu art. 231 § 2 k.k..

Dodać również należy, że nie ma racji obrońca M. W. (1), powołując się na błąd w ustaleniach faktycznych. W tym zakresie wskazać należy, że zlecający wykonanie projektu – małżonkowie G., wskazują, że mieli kontakt wyłącznie z oskarżoną (zeznania świadków: A. G. (1) k. 1621 – 1622, M. G. (3) k. 1636). Z zeznań tych wynika z nich, że J. T. (1) poleciła im w tym celu koleżankę M. W. (1). Oskarżona była na budowie, zaś inwestorzy z W. D. w ogóle się nie widzieli. Za sporządzenie projektu zapłacili M. W. (1) 1.600 zł. W. D. natomiast wyjaśnił, że nie sporządzał projektu dla małżonków G. (wyjaśnienia k. 1712v. – (...)). Te okoliczności prowadzą do wniosku, iż to M. W. (1) ten projekt w taki czy inny sposób pozyskała, a następnie przekazała W. D. do podpisu. Był to więc taki sam model działania jak w przypadku pozostałych oskarżonych urzędników starostwa. Oznacza to, że ustalenia Sądu Rejonowego w tym zakresie, nie są dowolne, lecz opierają się dowodach ocenionych zgodnie z kryteriami wyrażonymi w art. 7 k.p.k.

Dlatego też nie ulega wątpliwości, że oskarżeni W. D. oraz G. J. - projektanci z uprawnieniami, którzy współdziałali z pracownikami Starostwa Powiatowego w Z., w tej niezgodnej z prawem działalności, podpisując sporządzane przez nich projekty, ułatwiali urzędnikom popełnianie przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 231 § 2 k.k.. Nie musieli w ocenie Sądu Okręgowego znać szczegółowych regulacji ustawy o pracownikach samorządowych. Podstawową kwestią jest bowiem to, że oskarżeni z pewnością mieli świadomość, iż tego rodzaju działalność funkcjonariuszy publicznych nie może być zgodna z prawem, chociażby z tego powodu, że sprowadza się do wykorzystywania zajmowanych stanowisk we władzach samorządowych oraz związanych z nimi kompetencji do wydawania decyzji administracyjnych, dla uzyskania źródła dodatkowego zarobku. W istocie urząd był przez nich traktowany jak firma prywatna, a wykonywanie dodatkowych zajęć na zasadach komercyjnych, jak przedsięwzięcie biznesowe, oparte na współpracy ze znajomymi projektantami, posiadającymi wymagane uprawnienia. Za chybiony należy również potraktować zarzut obrony, dotyczący kwestii działania oskarżonych w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako znamienia decydującego o przyjęciu odpowiedzialności z typu kwalifikowanego tj. art. 231 § 2 k.k. Zgodnie z treścią art. 115 § 4 k.k. korzyścią majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i dla kogo innego. Nie ma zatem znaczenia, czy W. D. oraz G. J. sami osiągnęli jakiegokolwiek korzyści, rzecz bowiem w tym, że takie korzyści uzyskiwali współpracujący z nimi urzędnicy, a z tego że nie wykonują oni projektów charytatywnie iż pobudek altruistycznych, oskarżeni doskonale zdawali sobie sprawę. Dodać przy tym można, że przestępstwo dokonane w postaci zjawiskowej pomocnictwa, w sferze podmiotowej wyraża się w obu postaciach umyślności, a więc także w formie zamiaru ewentualnego tj. godzenia się na dokonanie czynu zabronionego. Było to więc pomocnictwo do przestępstwa przekroczenia uprawnień w typie kwalifikowanym z art. 231 § 2 k.k. a nie podstawowym z art. 231 § 1 k.k. Dlatego też, w tej części za chybione Sąd Okręgowy uznał zarzuty obrońców J. T. (1), W. D., a także G. J. i M. W. (1) dotyczące naruszenia przepisów art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k.

Podsumowując wskazać należy, że:

- w przedmiotowej sprawie nie ma podstaw do przyjęcia odpowiedzialności oskarżonych J. T. (2), J. W. (1) i M. W. (1) z art. 271 § 1 i 3 k.k., art. 273 k.k. oraz art. 91 ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo budowlane, co nie zmienia faktu, że dopuścili się przestępstwa nadużycia uprawnień z art. 231 § 2 k.k.;
- w konsekwencji W. D. oraz G. J. również nie mogą odpowiadać z art. 271 § 1 i 3 k.k. k.k., lecz niewątpliwie ich zachowanie wyczerpuje znamiona art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k.;
- sytuacja oskarżonych A. K. (1), K. T. i J. B. (1) różni się tym, że w przeciwieństwie do J. T. (2), J. W. (1) i M. W. (1) nie posiadali oni statusu funkcjonariuszy publicznych, stąd też w ich przypadku nie można mówić o popełnieniu jakiegokolwiek przestępstwa;
- M. K. (1) i J. K. (1), nie zarzucono przestępstwa z art. 231 k.k., a nie można im przypisać przestępstwa poświadczenia nieprawdy, ponieważ posiadali wszystkie konieczne uprawnienia, jeśli zatem podpisywali projekt nakreślony przez inną osobę to nadawali mu charakter dokumentu, który mógł stanowić pełnoprawny dowód wymagany w procesie budowlanym oraz brali na siebie pełną odpowiedzialność;
- w konsekwencji wykluczona jest odpowiedzialność B. B. (1), która miała nakłaniać J. K. (1) do poświadczenia nieprawdy.

Z uwagi na powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 435 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok. Wskazać przy tym należy, że przyjmując, iż J. T. (2), J. W. (1) i M. W. (1) dopuścili się czynów wyczerpujących dyspozycję art. 231 § 2 k.k., a W. D. oraz G. J. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. Sąd Okręgowy mając na uwadze zmianę stanu prawnego od 1 lipca 2015 r., na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. (Dz.U. poz. 396), zgodnie z treścią art. 4 § 1 k.k. zastosował wobec nich ustawę względniejszą. W wyniku nowelizacji doszło m.in. do ograniczenia możliwości stosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, co zważywszy na charakter kar wymierzonych oskarżonym należy traktować jako dla nich niekorzystne. Powyższe skutkowało również zmianą podstawy prawnej rozstrzygnięcia o warunkowym zawieszeniu kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec J. T. (1), J. W. (1), M. W. (1), W. D.

i G. J. oraz o karze łącznej grzywny wymierzonej ostatecznie J. W. (1).

Ponadto Sąd Okręgowy uwzględniając zmianę sytuacji prawnej oskarżonych J. W. (1), M. W. (1), W. D. i G. J. obniżył wymiar orzeczonych wobec nich kar grzywny. Sąd miał tu na uwadze fakt, że wyczerpanie jednym czynem znamion kilku przestępstw stanowi okoliczność obciążającą, zaś zmiana wyroku, skutkowałą w przypadku tych oskarżonych, ograniczeniem kwalifikacji przypisanych im czynów do jednego przepisu. Ponadto zważyć należy na to, że w I instancji wymierzono oskarżonym kary pozbawienia wolności na poziomie dolnej granicy ustawowego zagrożenia, zaś kary grzywny, pomimo tego że przy analogicznych okolicznościach wpływających na wymiar kary, powinny obowiązywać podobne zasady, znacząco powyżej dolnego progu. Różnicując pod tym względem, sytuacje J. T. (1) i J. W. (1) oraz W. D. i G. J., Sąd Okręgowy miał na uwadze to, że bezpośrednie korzyści z tej działalności uzyskiwali zwłaszcza urzędnicy starostwa, a przy tym to ich rola była kluczowa, co wynika chociażby z przyjętej postaci zjawiskowej przypisanych im przestępstw. Dlatego też, również w tym zakresie Sąd Okręgowy dokonał korekty zaskarżonego wyroku uznając, że ostatecznie wymierzone oskarżonym kary, spełniają wymogi art. 53 k.k. Powyższe skutkowało koniecznością nowego ukształtowania kary łącznej grzywny wymierzonej J. W. (1). Z kolei konsekwencją uniewinnienia A. K. (1) od jednego z dwóch zarzucanych jej czynów było uchylene orzeczenia o wymierzeniu jej kary łącznej grzywny.

Mając powyższe na względzie oraz przy braku podstaw do zastosowania unormowań zawartych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego rozstrzygnięto na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. i art. 634 k.p.k. w części uniewinniającej M. K. (1), K. T., P. K. (4), B. B. (1) oraz art. 636 § 1 k.p.k. w odniesieniu do pozostałych

oskarżonych, za wyjątkiem J. B. (1), zasądzając od nich na rzecz Skarbu Państwa, w oparciu o przepisy art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 i art. 6 w zw. z art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. nr 49, poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.) opłaty za obie instancje od wymierzonych kar oraz 35 zł tytułem wydatków.